

สารนิพนธ์

เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากศิลปะการแสดงละครประเภทละครโทรทัศน์

กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's Eat

โดย

นางสาว ปวีณา งามเลิศ

รหัสนักศึกษา 05550513

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

รายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

ชื่อเรื่อง	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากศิลปะการแสดงละครประเภทละครโทรทัศน์ กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's Eat
ชื่อนักศึกษา	นางสาวปวีณา งามเลิศ รหัสนักศึกษา 05550513
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

บทความทางวิชาการเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากศิลปะการแสดงละครประเภทละครโทรทัศน์ กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's eat มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการส่งออกทางวัฒนธรรมเกาหลีใต้ ที่มีการส่งผ่านสื่อบันเทิงของประเทศเกาหลีใต้ โดยศึกษาจากการค้นคว้าข้อมูลผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ต่างๆที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยหลักที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเกาหลีใต้ คือ สื่อบันเทิง โดยเฉพาะละครโทรทัศน์เกาหลีที่เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางทั้งในแถบเอเชีย อเมริกาเหนือ และยุโรป ทำให้ชาวต่างชาติได้รู้จักวัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อบันเทิงนี้ ทั้ง วิถีชีวิต เสื้อผ้า และอาหาร ซึ่งอาหารนี้ก็ถือเป็นอย่างหนึ่งในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง และละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat ก็เป็นอีกหนึ่งช่องทางที่นำเสนอให้ต่างชาติรับรู้ถึงอาหารเกาหลีแท้ๆ ผ่านการแสดงของตัวละครในเรื่อง และช่วยกระตุ้นให้ชาวต่างชาติต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับอาหารเกาหลีมากขึ้น นับได้ว่าละครโทรทัศน์เรื่องนี้ เป็นอีกแรงกระตุ้นในการเดินทางมาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอาหารยังประเทศเกาหลีใต้

กิตติกรรมประกาศ

บทความทางวิชาการเรื่องการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากศิลปะการแสดงละครประเภทละครโทรทัศน์ : กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's eat เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยได้รับความเมตตาและความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้ศึกษา ซึ่งสละเวลา ให้คำชี้แนะ คำปรึกษา คำอธิบายรายละเอียดต่างในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตั้งแต่เริ่มทำบทความจนสำเร็จด้วยดี ผู้ศึกษาจึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงต่อ คุณแม่ศิริพร วงษ์สละ ที่คอยให้คำปรึกษาและคอยให้กำลังใจแก่ผู้ศึกษาตั้งแต่เริ่มทำบทความ ตลอดจนนางสาวณัฐกมล พวงศรี ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้ศึกษาให้หลายด้านอย่างเต็มใจเป็นอย่างดี รวมถึงผู้ที่คอยช่วยเหลือที่ผู้ศึกษาไม่ได้เอ่ยนามมา ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้หากบทความทางวิชาการเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อันใดแก่ผู้อ่านใน โอกาสข้างหน้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณความดีทั้งหมดนี้ให้แก่ผู้มีพระคุณที่กล่าวมาข้างต้น

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
จุดประสงค์ของการศึกษา.....	2
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
2. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการส่งออกวัฒนธรรมของเกาหลีใต้.....	12
3. วัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวเกาหลี.....	24
4. ละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's Eat.....	28
5.บทวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ เรื่อง Let's Eat ที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	31
6. สรุป.....	34
บรรณานุกรม.....	35
ประวัติผู้วิจัย.....	40

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการท่องเที่ยวเป็นอีกอุตสาหกรรมที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศได้อย่างมหาศาล นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างรายได้ในคนในประเทศนั้นอีกด้วย หลายประเทศมีการโฆษณาและพัฒนาประเทศของตนให้มีเอกลักษณ์เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาประเทศตนเอง

ตามทื่องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ(UNESCO) ได้เสนอโครงการ “เครือข่ายเมืองสร้างสรรค์” เมื่อปี พ.ศ.2547 เพื่อดำเนินการสนับสนุนนโยบายส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมของโลก เครือข่ายเมืองสร้างสรรค์ของยูเนสโก มีทั้งหมด 7 กลุ่ม เมืองหนึ่งเมืองใดที่จะเข้าร่วมเป็นเมืองสร้างสรรค์ ภายใต้การประกาศรับรองโดยยูเนสโกจะต้องเลือกเสนอตนเองได้เพียงประเภทเดียวเท่านั้นจากกลุ่มต่างๆ ได้แก่

1. วรรณกรรม (Literature)
2. งานหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน (Crafts and Folk art)
3. งานออกแบบ (Design)
4. ดนตรี (Music)
5. อาหาร (Gastronomy)
6. ภาพยนตร์ (Cinema)
7. สื่อศิลปะ (Media Arts)

สอดคล้องกับการแบ่งประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ของ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 5) ที่ว่าอาหารเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่เสริมสร้างรายได้ให้กับประเทศนั้นๆ ได้อีกอย่างหนึ่ง ประเทศเกาหลีได้เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ส่งออกวัฒนธรรมภายในประเทศไปยังต่างประเทศ มีตั้งแต่ซอฟต์แวร์ ความบันเทิง ภาพยนตร์ ละคร เพลง เกมส์ รวมถึงอาหาร อย่างในประเทศไทยมีการตั้งร้านอาหารเกาหลีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มีกิมจิที่นำเข้าจากเกาหลีโดยตรงวางขายในซูเปอร์มาร์เก็ตอย่างแพร่หลาย

ละครโทรทัศน์เป็นอีกหนึ่งช่องทางที่อาหารเกาหลีถูกนำเสนออย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายและรวดเร็วที่ทำให้คนทั่วไปรู้จักอาหารเกาหลี ซึ่งนราพร สังข์ชัย (2551 : 110) ให้ความหมายเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ในรูปแบบของ “Serials” เป็นละครชุดเรื่องยาว ดำเนินติดต่อกันไปเป็นเรื่องเดียวจบ โดยมีผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด ความยาวตั้งแต่ 8 ตอนขึ้นไป ตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ละครโทรทัศน์ในรูปแบบนี้สืบทอดมาจากละครโทรทัศน์ “Soap Opera” ของละครวิทยุอเมริกา ซึ่งเริ่มต้นหลายปีก่อนที่จะมีขึ้นทางโทรทัศน์ เมื่อปี ค.ศ. 1946

นอกจากนี้อรนุช เลิศจรยารักษ์ (2541) เขียนหนังสือเรื่อง “หลักการเขียนบทโทรทัศน์” เกี่ยวกับรูปแบบรายการโทรทัศน์ว่า ละครที่เล่นเป็นตอนๆ (Serial) รายการประเภทนี้สืบเนื่องมาจากละครวิทยุ (Soap Operas) และเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจละครเหล่านี้จึงบันทึกเทปไว้แล้วจึงเสนอ สูตรของละครประเภทนี้คือ เป็นเรื่องราวต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับลักษณะของตัวละครเอก 2 หรือ 3 คน กับตัวละครรองๆ ลงไปอีกบ้างผสมผสานกับเรื่องใหม่ๆ ซึ่งทำให้ละครเดินต่อไป

ในละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat มีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจนำเสนออาหารเกาหลีที่หลากหลาย และบทบาทของตัวละครที่รับบทบาทเป็นตัวละครหลักของเรื่องจะเป็นคนที่มีความรู้เกี่ยวกับอาหารสามารถอธิบายถึงอาหารแต่ละอย่างในฉากนั้นได้ ทั้งที่มากับความเชื่อที่มีต่ออาหารบางอย่าง และรูปแบบการรับประทานให้อร่อย ทำให้ละครโทรทัศน์เรื่องนี้เป็นละครที่น่าสนใจนำเสนออาหารเกาหลีที่หลากหลาย

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าอาหารและละครโทรทัศน์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของเผยแพร่วัฒนธรรมที่ประเทศเกาหลีได้ต้องการนำเสนออาหารเกาหลีให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ดังนั้น ผู้วิจัยใคร่จะศึกษาหัวข้อวิจัยนี้ เพื่อที่จะทราบถึงการนำเสนอวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีได้ผ่านอาหารเกาหลีจากละครโทรทัศน์เรื่อง Let's eat

จุดประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาการนำเสนออาหารเกาหลีโดยตัวละครหลักผ่านละครโทรทัศน์ เรื่อง Let's Eat กำกับโดย ปาร์กจุนฮวา ฉายเมื่อปี 2013 ที่สนับสนุนการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีได้

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาการนำเสนออาหารของประเทศเกาหลีใต้กับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเฉพาะจากละครโทรทัศน์ เรื่อง Let's Eat กำกับโดย ปาร์คจุนฮวา ฉายเมื่อปี 2013

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาละครโทรทัศน์ เรื่อง Let's Eat กำกับโดย ปาร์คจุนฮวา ฉายเมื่อปี 2013
2. กำหนดขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษา
3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอาหารเกาหลีจากหนังสือและเอกสารงานวิจัยและสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษางานวิจัย
4. ศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากหนังสือและเอกสารงานวิจัยและสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษางานวิจัย
5. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้ทราบถึงการนำเสนออาหารเกาหลีจากละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างไร

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากละครเกาหลีเรื่อง Let's eat ผู้วิจัยใช้เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ละครโทรทัศน์ และอาหารเกาหลี ทั้งที่เป็นสื่อออนไลน์และเอกสารสิ่งพิมพ์ ดังนี้

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

1. ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Let's Eat

ละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat เป็นละครโทรทัศน์ประเภท โรแมนติก คอมเมดี้ กำกับโดย ปาร์คจุนฮวา ฉายเมื่อปี 2013 เล่าถึงเรื่องราวของ ลีซุกยอง ผู้ช่วยนายวัย 30 ที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขหลังหย่า เธออาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่กับของเธอ และมีความสุขกับการแสวงหาของกินอร่อยๆ เธอได้ติดตามบล็อกแนะนำ

ร้านอาหารอันหนึ่งที่มีชื่อว่า "ซิกซา" แต่ปัญหาก็คือเธอไม่กล้าออกไปนั่งทานอาหารในร้านคนเดียว อาหารหลายอย่างไม่เหมาะกับการนั่งทานคนเดียว เพราะมาเป็นชุด เป็นหม้อ หรือเป็นจานขนาดใหญ่ เจ้าของบล็อคนำร้านอาหาร คือ กูเคยของ หนุ่มชายประกันข้างห้องของซูกของที่มีนิสัยแปลกๆ แต่เป็นสുകยอคนักชิม เขามีความรู้เรื่องอาหารเป็นอย่างดี ซึ่งมักตระเวนหาร้านอาหารอร่อยตั้งแต่ร้านอาหารทั่วไปจนถึงร้านอาหารที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักแต่รสชาติอาหารองร้านนั้นอร่อยมาก และจะโพสต์แต่ภาพงานที่ว่างเปล่าหลังได้ทานอาหารอร่อยตามร้านต่างๆ เพื่อยืนยันว่าอร่อยจริง เพราะอาหารเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ในชีวิตคนเราที่ขาดไม่ได้ อาหารมีหลากหลายชนิดตั้งแต่ระดับหรรษาไฮโซ จนถึงข้าวราดแกงธรรมดา ซึ่งบางครั้งข้าวแกงธรรมดาก็เป็นอาหารรสเลิศได้หากผู้ปรุงมีฝีมือ ละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat เล่าเรื่องของอาหารเมนูต่างๆของคนเกาหลีที่เราเห็นแล้วอยากรับประทานไปด้วย

2. การส่งออกทางวัฒนธรรมเกาหลีใต้

สุรัสวดี ดีเจริญ (2557) เขียนบทความ “การส่งออกวัฒนธรรมเกาหลี” เกี่ยวกับปัจจัยที่สนับสนุนและส่งเสริมกระแสวัฒนธรรมเกาหลีให้แพร่หลายไปทั่วเอเชียว่า เนื้อหาของสื่อเป็นตัวสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้แก่ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และดนตรีของเกาหลี ซึ่งทำให้กลุ่มผู้บริโภคหันมาสนใจในแนวที่แตกต่างไปจากเดิม ภาพยนตร์หรือละครเกาหลีสมัยใหม่จะเน้นเรื่องราวของชีวิต การต่อสู้เพื่อความถูกต้องและจริยธรรม มีการถ่ายทอดความความสัมพันธ์อันดีที่เหมาะสมระหว่างผู้คนซึ่งเป็นแนวคิดตะวันออกที่ได้รับอิทธิพลมาจากขงจื้อ เช่น เรื่องสะอูดรักที่ปักใจ หรือ รักนี้ชั่วฉัวันรันดร์ เป็นต้น บางเรื่องก็ทำให้เกิดความรู้สึกร่วมในทางสร้างสรรค์ การรักชาติ และต้องการให้เกิดการรวมชาติ เช่น เรื่อง เลือดเนื้อเพื่อฝันวันสิ้นสงคราม ที่เต็มไปด้วยฉากของสงคราม ความเสียสละ หรือบางเรื่องเป็นการนำชีวิตประวัติของบุคคลมาสร้าง เช่น เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ที่สร้างจากชีวิตชีวะประวัติข้าหลวงที่ทำหน้าที่เป็นแม่ครัวทำอาหารให้พระราชินี เมื่อนำออกอากาศทำให้ผู้สนใจในอาหาร เกาหลีมากขึ้น มีธุรกิจอาหารเกาหลีเกิดขึ้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็ว วัฒนธรรมแฝงเหล่านี้เชื่อมโยงกับการบริโภค สินค้าเกาหลีในรูปแบบต่างๆ อาทิ การแต่งกาย ธุรกิจท่องเที่ยว อาหารเกาหลี เป็นต้น

กรุงเทพธุรกิจ (2550) เขียนบทความเกี่ยวกับ ว่าละครและภาพยนตร์เกาหลีที่กำลังมาแรงในไทย ทำให้เมื่อวันที่ 14 มีนาคม กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศของไทยได้จัดการสัมมนากรณีศึกษากระแสความนิยมเกาหลีกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรมของไทย มีผู้เข้าร่วมการสัมมนาหลายท่าน รวมถึงคุณสุรัชย์ แสนศรี กรรมการผู้จัดการ จีเอ็มเอ็ม อินเตอร์เนชันแนล ซึ่งมองว่า

ภาพยนตร์และละครเป็นสิ่งที่เข้ามาเปลี่ยนภาพลักษณ์ธุรกิจบันเทิงเกาหลีได้โดยเฉพาะหลังจากปี 2534 ซึ่งภาครัฐและภาคเอกชนเกาหลีได้ร่วมพลังสนับสนุนการส่งออกวัฒนธรรมเกาหลีอย่างเต็มที่ ไม่ใช่ประเทศ

ไทยประเทศเดียวที่คลังโคลัละครเกาหลี แต่ประเทศอื่นในเอเชีย อย่างจีน ญี่ปุ่น ฮองกง มาเลเซีย หรือเวียดนาม ก็ถูกระแสละครแดนกิมจิครองใจเช่นกัน เกาหลีได้ยังมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีว่า จังหวัดคังวันโด เป็นจังหวัดแรกที่ทำให้สิทธิละครเข้าไปถ่ายทำเน้นการท่องเที่ยว ซึ่งเรื่องที่เขาเข้าไปถ่ายทำคือ เรื่อง "เพลงรักในสายลมหนาว"ความสำเร็จของละครเรื่องนี้ทำให้จังหวัดคังวันโดต้องเปิด 4 สนามบินนานาชาติเพิ่ม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่ไปตามรอยสถานที่ถ่ายทำ แต่แม้มี นักท่องเที่ยวนิยมไปชมความงามกันมากเกาหลีก็ระวังไม่ให้เกิดการท่องเที่ยวเข้าไปทำลายวิถี ชีวิตเดิมของผู้คน

สื่อสิ่งพิมพ์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 5) เขียนจุลสาร “มารู้จักหนังสือท่องเที่ยวเชิงนิเวศกันเถอะ” กล่าวถึงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การเดินทางของคนกลุ่มหนึ่งจากสถานที่ที่อยู่ประจำไปท้องถิ่นอื่น เพื่อชื่นชมเอกลักษณ์ความงามทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มอื่น ทั้งนี้ต้องเคารพวัฒนธรรมของกันและกัน เพื่อก่อให้เกิดมิตรภาพ ความรู้ ความเข้าใจ และความซาบซึ้งในวัฒนธรรมนั้นๆ อีกทั้งต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อมในชุมชนนั้นให้น้อยที่สุด ในขณะเดียวกันชุมชนท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมก็ได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวในด้านการสร้างรายได้และการจ้างงาน อันนำซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถแบ่งออกได้ออกเป็นประเภท ได้ 10 ประเภท ดังนี้

1. ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์
2. โบราณคดีและพิพิธภัณฑ
3. งานสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิม
4. ศิลปะ หัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้นและแกะสลัก
5. ศาสนารวมถึงพิธีกรรมต่างๆทางศาสนา
6. ดนตรี การแสดงละคร ภาพยนตร์
7. ภาษาและวรรณกรรม
8. วิถีชีวิต เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย และอาหาร
9. ประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน เทศกาลต่างๆ

10. ลักษณะงานและเทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่นำมาใช้เฉพาะท้องถิ่น

จากข้อความดังกล่าว อาหารและละครเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้คนละครที่เกี่ยวกับอาหารของประเทศนั้นๆ มีความต้องการที่จะเดินทางไปสัมผัสอาหารของจริงที่ปรากฏอยู่ในละคร วิธีนี้จึงเป็นวิธีการเชื่อเชิญให้คนต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ

2. เอกสารเกี่ยวกับการบริโภคนิยม

สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์ (2544 : 198) เขียนหนังสือ “รสนิยมการแต่งกาย : สื่อภาษาสัญลักษณ์” กล่าวถึงสังคมบริโภคนิยมกับความหลากหลายของสัญลักษณ์ว่า บริโภคนิยมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าคนในสังคมไม่ยอมรับกิจกรรมนั้นเข้ามา ความคลั่งไคล้ในการที่เกิดขึ้นมิได้เกิดจากการตกเป็นเหยื่อของวัตถุ หากทว่าเกิดจากความต้องการทางสังคมของประชาชน ที่ผู้บริโภคจะสร้างความหมายใหม่ให้แก่สินค้าที่ตนซื้อโดยไม่ยึดถือให้ตรงความหมายที่ถูกแบ่งประเภทจากสังคม ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก

1. วัตถุประสงค์หลักในกิจกรรมการบริโภค คือ การเข้าสู่จักรวาลทางสังคม ซึ่งกระบวนการนี้จะประกอบไปด้วยการจับคู่สิ่งของกับชนชั้นและโอกาสทางสังคม

2. เพื่อเข้าสู่สังคม ปัจเจกจำเป็นที่จะเข้าร่วมในเหตุการณ์บริโภค หรือ ใช้คุณูปการทางวัตถุของสินค้าเพื่อสร้างหรือต่อยอด การแบ่งระดับของโอกาส เป็นการทำให้เครื่องหมายและจะถูกให้ค่าโดยความเห็นพ้องของผู้บริโภคในกลุ่ม

ดังนั้นภายใต้ระบบการตลาดและเศรษฐกิจทุนนิยม อุตสาหกรรมที่สามารถผลิตสินค้าที่ลักษณะเหมือนกันได้ครั้งละมากๆ ในราคาที่ถูกลงทำให้เลียนแบบพฤติกรรมง่าย ขณะเดียวกันความเหมือนกันนี้เป็นสัญลักษณ์ ของการรวมกลุ่มและแยกกลุ่มด้วย ซึ่งคนในสังคมให้ความสำคัญกับความหมายทางวัฒนธรรมแก่สินค้ามากกว่าประโยชน์ใช้สอย คุณค่าและราคา นักการตลาดจึงได้นำข้อมูลนี้มาใช้สร้างคุณค่าทางสัญลักษณ์ให้แก่สินค้าเพื่อเกิดกระแสนิยมตามแฟชั่นด้วย

ยูวดี ช่วยกิจ (2551:20) ทำวิทยานิพนธ์ อ้างถึง ขวัญเมือง สุหะ เกี่ยวกับวัฒนธรรมบริโภคนิยมว่า วัฒนธรรมบริโภคนิยม เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้อุดมการณ์เศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยมีเป้าหมายของการผลิตก็เพื่อขายสินค้าที่ผลิตได้นั้นให้กับผู้คนในสังคม และในขณะเดียวกันก็พยายามที่จะผลิตและขายให้ได้กำไรมากที่สุด ดังนั้นจึงทำให้ระบบทุนนิยมต้องอาศัยกลไกการผลิตแบบอุตสาหกรรมที่สามารถผลิตสินค้าได้ครั้งละมากๆ และผลิตได้อย่างรวดเร็ว ปัญหาที่ตามมาก็คือเกิดภาวะปริมาณของอุปทานล้นเกิน ซึ่งวิธีการที่ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรีนิยมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ใช้จัดการแก้ปัญหานี้ก็คือยุทธศาสตร์การตลาด

และการโฆษณาของบริษัทข้ามชาติในโลกที่สาม ซึ่งส่งผลให้เกิดลัทธิบริโภคนิยมขึ้นบรรษัทข้ามชาติเป็นผู้กำหนดว่าจะผลิตอะไรแล้วกระตุ้นให้เกิดความต้องการบริโภคสินค้าในทั้งใน โลกที่หนึ่งและ โลกที่สาม

3. เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีสัญญะ

นงคราญ สุขสม (2549 : 57) เขียนหัวข้อ “คุยเฟื่องเรื่องลึงค์” ในวารสาร “เมืองโบราณ” กล่าวถึงทฤษฎีสัญญะวิทยาว่า ทฤษฎีสัญญะวิทยา (Semiology) สามารถถอดความหมายจากรากศัพท์เดิมคือ "ศาสตร์แห่งสัญญะ" (Science of sign) ที่พยายามอธิบายถึงวิถีสงสารของสัญญะ คือการเกิดขึ้น การพัฒนา การแปรเปลี่ยน รวมทั้งการสื่อโทรม ตลอดจนการสูญสลายของสัญญะหนึ่งๆที่ปรากฏออกมาอย่างเป็นแบบแผน และระบบระเบียบ

ทฤษฎีนี้กำเนิดมาจาก โชซูร์ (Saussure) นักภาษาศาสตร์ชาวสวิสเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 19 เขาถือว่าสัญญะวิทยาเป็นศาสตร์ที่ศึกษาวิถีชีวิตของสัญญะที่อยู่ในบริบทหนึ่งๆ (life of sign)

สัญญะ (Sign) หมายถึงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีความหมาย (meaning) ของจริง/ตัวจริง (object) ในตัวบท (text) และในบริบท (context) หนึ่งๆตัวอย่างเช่น "แหวนหมั้น" เป็นสัญญะใช้แทนความหมายที่แสดงถึงความผูกพันระหว่างหญิงชายคู่หนึ่งในบริบทของสังคมตะวันตก หากเป็นบริบทของสังคมอื่นก็อาจจะใช้หมวกกำไล หรือสิ่งอื่นเป็นสัญญะแทน เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าสัญญะเป็นสิ่งที่มีความหมายมากกว่าตัวมันเอง เป็นตัวแทนความหมายของความเป็นจริง

4. เอกสารที่เกี่ยวกับอาหารของประเทศเกาหลีใต้

คำรงค์ ฐานดี (2547 : 171) เขียนหนังสือ “สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี” เกี่ยวกับอาหารที่มีชื่อเสียงของประเทศเกาหลีใต้อย่างกิมจิไว้ว่า กิมจิ คือ ผักที่ผ่านกระบวนการถนอมอาหารแล้ว คนเกาหลีนิยมทานผักสด เช่นเดียวกับคนไทย แต่เนื่องด้วยสภาพภูมิอากาศ จึงไม่สามารถปลูกผักตลอดทั้งปีได้ ดังนั้นจึงต้องนำผักมาแปรรูปเพื่อเก็บไว้รับประทานได้ตลอดทั้งปี เป็นอาหารมีคุณค่าทางโภชนาการมาก ในอาหารมื้อหนึ่งของคนเกาหลี กิมจิเป็นเครื่องเคียงที่ขาดไม่ได้

กิมจิที่คนเกาหลีบริโภคในปัจจุบันมีมาตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 17 โดยใช้พริกสีแดงที่พ่อค้าชาวโปรตุเกสนำเข้ามาจากประเทศญี่ปุ่นมาใช้ในการดองผัก นอกจากนี้จะทำให้กิมจิมีรสชาติดีแล้ว ยังทำให้ผักดองมีความสดอยู่เสมอ และยังมีการพัฒนาการทำกิมจิมาเรื่อยๆ เพื่อให้กิมจิมีคุณค่าทางอาหารเพิ่มมากขึ้น ได้มีการใส่ส่วนผสมอย่างอื่นด้วย เช่น ลูกแพร์ แอปเปิ้ล ถั่วเหลือง สาหร่าย ปลาหมึก เป็นต้น

นอกจากกิมจิที่เป็นอาหารขึ้นชื่อแล้ว เครื่องดื่มแอกอสลล์พื้นเมืองอย่าง มอคคอลลี และอันดั่ง โขจูก็มีชื่อเสียงเช่นกัน มอคคอลลี คือ ไวน์ที่ทำจากข้าว นอกจากนี้ยังใช้ดื่มเพื่อเฉลิมฉลองในวันงานพิเศษ ยังดื่มเพื่อฉลองประโลมคลายทุกข์ ส่วนอันดั่ง โขจู คือ เหล้าเกาหลีที่ผลิตที่เมืองอันดั่งของเกาหลี ใช้เวลาหมัก 20 วัน และเก็บบ่มต่อ 100 วัน มีปริมาณแอกอสลล์อยู่ที่ 45%

ประพันธ์ เรื่องณรงค์ (2531 : 22) เขียนหนังสือ “บันทึกจากเกาหลีใต้” เกี่ยวกับอาหารของประเทศเกาหลีว่า เกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีร้านอาหารเยอะมาก ไม่ใช่เพียงแค่อาหารที่อยู่แถบย่านการค้าเท่านั้น แต่ตามถนนและซอยก็มีร้านอาหารที่เปิดเป็นเพิงเล็กๆด้วย อาหารเกาหลีที่มีชื่อมาก คือ เนื้อย่าง หรือ พูโกกิ ที่ทานคู่กับใบงา ผักสด และเครื่องเคียงอย่างอื่น คนเกาหลีนิยมรับประทานอาหารด้วยตะเกียบโลหะ แต่ร้านที่เป็นเพิงจะใช้ตะเกียบที่ทำจากไม้

พะยูน้อย (2549 : 39) เขียนหนังสือเรื่อง “เกาหลีเกาหลี” เกี่ยวกับอาหารของประเทศเกาหลีว่า เนื้อย่างถือว่าเป็นอาหารประจำชาติอีกอย่างหนึ่งของเกาหลี เพราะคนเกาหลีนิยมนทานเนื้อย่างกัน และเนื้อวัวมีราคาแพงกว่าเนื้อสัตว์ชนิด คนเกาหลีเชื่อว่า เนื้อวัวนั้นมีคุณภาพดีกว่าเพราะมีราคาแพงกว่า คนเกาหลีนิยมนทานเนื้อย่างที่ห่อด้วยผัก ผักส่วนใหญ่ที่ใช้มี 3 ชนิด คือ ชังชู แกอ็อบ และผักกาด

อาหารเกาหลีบางเมนูมักจะรับประทานเฉพาะฤดู เช่น แนนมยอน คือ บะหมี่ที่ใส่มาในน้ำซุบน้ำเย็นปรุงรส นิยมนทานเพื่อเพิ่มความสดชื่นในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาวคนเกาหลีมักจะรับประทานไก่ตุ๋น โสม คือ ไก่ทั้งตัวที่ใส่โสม ลูกพลัม พุทราจีน กระเทียม จิง และข้าว แล้วนำไปตุ๋นจนไก่เริ่มเปื่อย ที่นิยมนรับประทานในฤดูนี้ เพราะโสมที่ใส่ในตัวไก่มีคุณสมบัติช่วยปรับสมดุลในร่างกาย ช่วยร่างกายอุ่นขึ้น

ทัศนีย์ ยาวะประภาส (2547 : 161) เขียนหนังสือเรื่อง “ลมหนาว ภูเขา กิมจิ และเกาหลีใต้” กล่าวว่า อาหารเกาหลีมีกลิ่นและรสชาติเป็นเอกลักษณ์ มีสารอาหารตามหลักโภชนาการสูง ให้ปริมาณแคลอรีต่ำมาก เพราะประกอบด้วยผักนานาชนิด มีเครื่องชูรส เช่น กระเทียม พริกแดง ต้นหอม น้ำชีอิ้ว แป้งถั่วหมัก จิงและน้ำมันงา

กิมจิเป็นอาหารยอดนิยมและเป็นสัญลักษณ์ที่ใครๆรู้จัก ทำจากผักกาดขาว กะหล่ำปลี กวางตุ้ง หัวไชเท้า แดงกวา ปรุงและหมักด้วยพริก นับเป็นอาหารประเภทผักดองอย่างหนึ่ง อุดมไปด้วยคุณค่าทางอาหาร สามารถเก็บไว้ได้นานถึงหกเดือนเศษ

อดิศักดิ์ จันทรดวง (2550 : 171) เขียนหนังสือ “ใครๆก็ไปเกาหลี” กล่าวถึงอาหารริมถนนของเกาหลีว่า ร้านอาหารแผงลอยริมถนนที่เกาหลีทั่วไปหา কিনง่าย ร้านอาหารริมถนนนี้เรียกว่า โปซังมาจา ซึ่งคนเกาหลีมักจะ

ยื่นรับประทานหน้า บางร้านมีโต๊ะและเก้าอี้ไว้บริการนอกจากนี้ยังมีชุดอาหารที่เมื่อถึงฤดูหนาว ทางร้านจะนำผ้าพลาสติกใสมาคลุมกันลม พร้อมมีฮีทเตอร์เปิดให้ผู้ที่มาใช้บริการได้อบอุ่น

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับละครโทรทัศน์

อรนุช เดิศจรยารักษ์ (2541) เขียนหนังสือเรื่อง “หลักการเขียนบทโทรทัศน์” เกี่ยวกับละครโทรทัศน์ว่า ละครโทรทัศน์นั้นเป็นการนำเอาบท การแสดง เทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อ แสง เสียง สภาพแวดล้อมต่างๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกัน ซึ่งแต่ละส่วนจะมีผลกระทบที่จะทำให้ละครนั้นมีรสดี หรือรสจี๊ดจ๊าด รูปแบบรายการโทรทัศน์ แบ่งออกเป็น

1. ละครเล่นเป็นตอนๆ (Serial) รายการประเภทนี้สืบเนื่องมาจากละครวิทยุ (Soap Operas) และเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจละครเหล่านี้จึงบันทึกเทปไว้แล้วจึงเสนอ สูตรของละครประเภทนี้คือ เป็นเรื่องราวต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับลักษณะของตัวละครเอก 2 หรือ 3 คน กับตัวละครรองๆ ลงไปอีกบ้างผสมผสานกับเรื่องใหม่ๆ ซึ่งทำให้ละครเดินต่อไป

2. ละครตลก (Situation Comedies) เป็นเรื่องราวที่แปลกของครอบครัวที่ดำเนินเรื่องโดยใช้ความสามารถของตัวละครเพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงหัวเราะ เรื่องราวประเภทนี้มักเขียนออกมาในรูปของละครเพื่อเสนอทางโทรทัศน์ แต่บ่อยครั้งที่ถ่ายทำออกมาเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์

3. ละครตะวันตก (Western) เป็นช่วงประวัติศาสตร์อเมริกันเกี่ยวข้องกับกลุ่มประชาชนกลุ่มเล็กๆ เมื่อประมาณ 20 ปีมาแล้ว และเน้นให้เห็นถึงการไม่รักษากฎหมาย ความไม่มีชื่อไม่มีแปงของบ้านเมือง และความรุนแรง เรื่องราวประเภทนี้ได้รับการเขียนโดยนักเขียนละครทีวี ซึ่งพยายามเพิ่มความสนุกสนานโดยสร้างนักสู้ บริเวณชายแดน เจ้าของคอกปศุสัตว์ ผู้รักษากฎหมาย และผู้ร้าย ซึ่งมีมากกว่าบุคคลในประวัติศาสตร์ขณะนั้น การชักปืนเร็ว ไม่เคยมีปรากฏในประวัติศาสตร์เลยไม่ว่าจะเวลาไหนที่ได้ในประวัติศาสตร์ เป็นการสร้างขึ้นมาเอง และทำให้ละครแบบตะวันตกได้รับความนิยมมาก

4. ละครสืบสวน (Detective Drama) พระเอกมักจะเป็นนักสืบอิสระ นายอำเภอสมัยใหม่ นักสืบหรือตำรวจนักสืบ เขาเหล่านี้คล้ายๆกับพระเอกตะวันตกในแง่การต่อสู้กับความรุนแรงตามหลักศีลธรรมหรือตามกฎ ละครประเภทนี้ต้องแก้ปัญหาการฆาตกรรม ป้องกัน แก้แค้น นำผู้กระทำความผิดขึ้นศาล มูลเหตุแห่งการฆาตกรรม จะต้องนำมาเสนอไม่ว่าเราจะรู้ว่าใครทำตั้งแต่เริ่มต้น หรือสืบสวนหาหลักฐานว่าใครทำผู้ชมจะตื่นเต้นในการเดาว่าใครเป็นคนร้าย

5. เรื่องที่เขียนเป็นตอน (Anthology Series) ปีกองของละคร ถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ประมาณปี ค.ศ. 1948 – 1958 กวีนิพนธ์หรือเรื่องเป็นตอน มีบทต่างๆ กันไปโดยผู้แต่งคนละคนจะถูกนำมาเสนอทุกอาทิตย์ ได้รับความสนใจและวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก

6. ละครพิเศษ (Dramatic Special) ละครที่จัดขึ้นเฉพาะเป็นพิเศษเดือนละ 1 ครั้ง หรือจัดให้มีโดยผู้อุปถัมภ์รายการพิเศษเป็นละครยาว หรือละครคนตริยาว 90 นาที ถึง 2 ชั่วโมง แต่การลงทุนสูง

นราพร สังข์ชัย (2551 : 110) เขียนหนังสือเรื่อง “ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์” กล่าวถึง จุดประสงค์ คุณสมบัติทั่วไป และรูปแบบรายการประเภทของละครโทรทัศน์ว่า จุดประสงค์หลักในการนำเสนอ ละครโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงแก่คนดู ถึงแม้ว่าจะแทรกเนื้อหาสาระ ความรู้ทางวิชาการไปด้วย แต่ก็ยังมีความ สนุกสนานอยู่ เพื่อเนื้อหาส่วนใหญ่ของละครโทรทัศน์ จะเป็นการเสนอเรื่องราวที่น่าติดตามของมนุษย์ ดังนั้น ละครที่จะสามารถจับใจคนดูได้ จึงมีคุณสมบัตินี้

1. เพื่อผู้ชม ชมแล้วเกิดความประทับใจ ติดตามชมตอนต่อไปอย่างต่อเนื่อง โดยไม่เบื่อหน่าย
2. ชมแล้วเกิดความเพลิดเพลิน เกิดความรู้สึกคล้อยตาม ไปด้วยกับการแสดงของตัวละครที่เหมือนตัวตนจริงๆ และการดำเนินเรื่องราวในละครเรื่องนั้นๆ

ส่วนรูปแบบรายการประเภท ละครโทรทัศน์ ในปัจจุบัน มีด้วยกันหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับแสดงของ ตัวละครที่เหมือนนำมาทำเป็นละคร และวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ โดยจัดแบ่งเป็ลนรูปแบบต่างๆ ได้ดังนี้

1. Serials หรือเรียกเต็มๆว่า Serial Drama เป็นละครชุดเรื่องยาว ดำเนินติดต่อกันไปเป็นเรื่องเดียวจน จบ โดยมีผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด ความยาวตั้งแต่ 8 ตอนขึ้นไป จนอาจถึง 100 ตอนจบหากได้รับความนิยมมาก ในการเสนอฉายแต่ละครั้งอาจจะเป็นตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ละครโทรทัศน์ ในรูปแบบนี้สืบทอดมาจากละครโทรทัศน์ “Soap Opera” ของละครวิทยุอเมริกา ซึ่งเริ่มต้นหลายปีก่อนที่จะมีขึ้น ทางโทรทัศน์ เมื่อปี ค.ศ. 1946

2. TV.Series เป็นละครที่มีบทสรุปเรื่องราวจบในตอน ภายใน 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำ ทุกสัปดาห์ ผู้แสดงหลักจะเป็นชุดเดียวกันตลอด และจะมีดารารับเชิญสลับกันเข้ามา ทำให้เกิดเหตุการณ์ สนุกสนานน่าติดตาม ผู้ชมไม่จำเป็นต้องดูประจำทุกสัปดาห์ ก็สามารถเข้าใจเรื่องราวในแต่ละตอนได้ ลักษณะ ของบทละครประเภทนี้จะมีเนื้อหาค่อนข้างกระชับ และมีการสรุปจบท้ายที่หักมุม จนทำให้ผู้ชมเกิดความ ประทับใจและอยากจะติดตามตอนต่อไปในสัปดาห์หน้า

3. Mini Series เป็นละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่ผลิตเป็นเรื่องราว ซึ่งมีความยาวตั้งแต่ต้นจนจบมากกว่า 3 ชั่วโมงขึ้นไป จึงจำเป็นต้องแบ่งวันออกอากาศเป็น 2 ภาค หรือบางเรื่องอาจมีความยาวถึง 6 ชั่วโมง หรือมากกว่านั้น แต่ในประเทศไทยละครแบบนี้ยังไม่เป็นที่นิยม เพราะการดำเนินเรื่องเร็ว ถ้าพลาดการติดตามอาจจะไม่เข้าใจ และไม่คุ้มต่อการลงทุน

4. Anthology Series (Anthology Drama) เป็นลักษณะละครชุด, รวมเรื่อง, รายการละครประเภทนี้มีลักษณะเฉพาะคือ ซึ่งรายการจะบ่งบอกถึงแนวเรื่องในแต่ละตอนซึ่งเป็นแนวเดียวกัน แต่ตัวละครและเนื้อเรื่องจะแตกต่างกันไป โดยทั่วไปจะเป็นเรื่องจบในตอน เนื้อหาที่น่าสนใจจะเป็นเรื่องราวในแนวลึกลับ สยองขวัญ หรือพวกตำนาน เทพนิยาย

5. Dramatic Specials เป็นรายการละครพิเศษจบในตอนใช้เวลาประมาณ 60-120 นาที อาจจะเสนอในโอกาสพิเศษ หรือเสนอเป็นรายเดือนไม่มีกำหนดที่แน่นอน อาจจะเป็นละครแนวชีวิต ละครประวัติศาสตร์ หรือละครเพลง โดยเฉพาะในปัจจุบันจะนำเสนอละครในรูปแบบนี้เพื่อประชาสัมพันธ์ผลงานเพลงของนักร้องในค่ายเพลงต่างๆ นอกจากนี้ยังมีละครเนื่องในโอกาสวันสำคัญต่างๆ

6. Situation Comedy (SIT-COM) เป็นละครตลกชวนหัวเราะหรือเสียดสีสังคม ละครประเภทนี้ได้รับความนิยมแพร่หลายมากในอเมริกา เป็นการแสดงที่ต่างจากละครจำพวก โดยการสร้างสถานการณ์ผูกเรื่องให้มีความตลกขบขัน มักจะทำเป็นเรื่องภายในครอบครัว ซึ่งทุกคนสามารถเข้าถึงได้ การออกอากาศนั้นจะเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน มักมีอากาศตอนละ 30 นาที ลักษณะเป็น Smallone – Act Play ละครประเภทนี้ เดิมจะจัดในห้องส่งพร้อมอัดเทปไปด้วย การแสดงต่อหน้าคนดูในห้องส่งแบบนี้เรียกว่า Studio Audience ซึ่งจะใช้นักไม่มาก อาจเพียง 2-3 ฉากในแต่ละตอน ผู้แสดงหลักๆมีเพียง 2-3 คน

อนึ่ง การศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากละครโทรทัศน์ยังมีไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษา เพื่อขยายขอบเขตข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านอาหารจากละครโทรทัศน์เกาหลีให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บทที่ 2

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการส่งออกวัฒนธรรมของเกาหลีใต้

การท่องเที่ยว

ในทางวิชาการ “การท่องเที่ยว” คือการเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งแล้วกลับมาที่จุดเดิม โดยมีได้ถูกบังคับ ใช้งานให้เดินทาง และมีได้มีจุดประสงค์จะไปทำมาหากิน ณ ที่แห่งนั้น เป็นการอธิบายถึง “การท่องเที่ยว” ในลักษณะทั่วไป ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้การท่องเที่ยวสามารถเป็นเครือข่ายธุรกิจหรือกิจกรรมอาชีพได้ (ตุ้ย ชุมสาย , 2545 : 199)

และตามทื่องค์กรท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization (WTO)) แห่งองค์การสหประชาชาติได้กำหนดความหมาย “การท่องเที่ยว” นั่นคือ การเดินทางใดๆก็ตามที่เป็นการเดินทางโดยเป็นไปตามเงื่อนไขสากล 3 ประการ ดังนี้ (ศรัญญา วรากุลวิทย์ , 2546 :2)

1. การเดินทางจากสถานที่อยู่อาศัยเป็นประจำไปยังสถานที่อื่นๆชั่วคราว
2. การเดินทางนั้นผู้เดินทางต้องเดินทางด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่เป็นการบังคับ
3. การเดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่ไม่ใช่การเดินทางเพื่อไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

สอดคล้องกับความหมายที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยอธิบายถึงคำว่า “การท่องเที่ยว” ไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างกว้าง ไม่ได้มีความหมายเฉพาะการเดินทางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนาน เพื่อความบันเทิงรื่นรมย์ตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกัน แต่การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อการศึกษาหาความรู้ เพื่อการกีฬา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเดินทางเพื่อมาเยี่ยมเยียนญาติมิตรนั้นก็ถือว่าเป็นการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน ฉะนั้นปรากฏการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบันจึงเป็นกิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งมีผู้กล่าวว่าธุรกิจการท่องเที่ยวในปัจจุบันนี้ เป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกหากเปรียบเทียบกับธุรกิจอื่นๆ (นิคม จารุมณี , 2544 :1)

การท่องเที่ยว เป็นคำที่มีความหมายกว้าง ไม่เพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจแต่ยังเป็นการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง กล่าวคือ เดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังแหล่งท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ก็แตกต่างกันไป

ตามแรงจูงใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยว แต่ไม่ว่าจะมีจุดหมายใดก็ตาม ต้องไปด้วยความสมัครใจของผู้เดินทาง ไม่ว่าจะระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกล ช่วงเวลาจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว และการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือก็ตาม และต้องไม่มีเรื่องการหารายได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเดินทางนั้นๆ (วรรณ วลัยวานิช , 2539 : 9)

โดยทั่วไป “การท่องเที่ยว” หมายถึง คนหรือประชาชนที่ได้ไปเยือนสถานที่หนึ่ง เพื่อการเที่ยวชมพักผ่อนทั้งแบบระยะยาวและระยะสั้น เยี่ยมญาติและเพื่อน รวมถึงบุคคลที่เดินทางไปเข้าร่วมการประชุมวิชาการทางการเมือง การประชุมธุรกิจ ตลอดจนการเดินทางไปศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ หรือการไปทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ด้วย โดยที่มาเหล่านี้สามารถใช้การคมนาคมขนส่งที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ทุกรูปแบบ นอกจากนั้นยังหมายความรวมถึงการเดินทางแบบอื่นๆที่ไม่ใช่แค่การไปเยี่ยมญาติหรือการประชุมต่างๆ เช่น การเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งเพื่อการพักผ่อน เพื่อการศึกษา และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นต้น (อุดม เขยกิจวงศ์ และ คณะ , 2548 : 47)

ซึ่งจะเห็นได้ว่า “การท่องเที่ยว” นั้น เป็นการเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังสถานที่หนึ่ง โดยจุดประสงค์ในการเดินทางของนักท่องเที่ยวแต่ละจะแตกต่างกันตามความต้องการของบุคคลเหล่านั้น แต่จะต้องไม่มีการหารายได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเดินทางนั้น

รูปแบบการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวนั้นเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งวัตถุประสงค์ของการเดินทางมีหลากหลายตามแรงจูงใจของแต่ละบุคคล แต่ไม่ว่าจะมีจุดหมายใดก็ตาม การท่องเที่ยวคือการเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่งโดยไม่มีเรื่องของการประกอบอาชีพหรือหารายได้เข้ามาเกี่ยวข้องเด็ดขาด (จุฑามาศ คงสวัสดิ์ , 2550 : 11)

ประเภทการท่องเที่ยวสามารถแบ่งออกตามประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวได้ 7 ประเภท ได้แก่

1. การท่องเที่ยวเพื่อสันทนาการ (Recreational tourism) เป็นการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา เล่นกีฬา แช่น้ำพุรักษาโรค การอาบแดด และการสมาคมกันในสิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลายจิตใจ

2. การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Intensive tour) เป็นการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลแก่พนักงาน เป็นสวัสดิการของหน่วยงานโดยหน่วยงานเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด
3. การท่องเที่ยวเพื่อชมประวัติศาสตร์ (Historical tourism) เป็นการท่องเที่ยวพิพิธภัณฑ์สถานและโบสถ์เก่าๆ วัดต่างๆ รวมถึงการชมการแสดงเกี่ยวกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ต่างๆ
4. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ (Business tourism) มีลักษณะเด่น คือ การประชุมหรือพบปะกัน หรือสัมมนา ซึ่งมักจะรวมการท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ ด้วย
5. การท่องเที่ยวเพื่อชมวัฒนธรรม (Culture tourism) เป็นการเดินทางเพื่อสัมผัส และในบางครั้งเข้าร่วมวิถีชีวิตต่างๆ ที่หาได้ยาก ท้องถิ่นต่างๆ ที่มีความน่าสนใจ เป็นที่ดึงดูดความสนใจ เช่น เครื่องแต่งกายตามประเพณี การเร่ร่อนบ้าน การแสดงศิลปะและหัตถกรรมโบราณ
6. การท่องเที่ยวเพื่อชาติพันธุ์ (Ethnic tourism) เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ที่จะสังเกตการ แสดงออกทางวัฒนธรรมและแบบแผนการใช้ชีวิตของประชากรต่างเผ่าพันธุ์ ซึ่งรวมถึงการไปเยือนบ้านเกิด เมืองนอน การเข้าร่วมพิธีกรรมรำฟ้อน และเข้าร่วมพิธีทางศาสนา
7. การท่องเที่ยวเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental tourism) คล้ายคลึงกับการท่องเที่ยวเพื่อชาติพันธุ์ แต่เน้นสิ่งที่ดึงดูดใจที่เป็นธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากกว่าเน้นชาติพันธุ์มนุษย์ การกลับคืนสู่ธรรมชาติ และการชื่นชมต่อความสัมพันธ์ของผู้คนกับพิภพ ซึ่งรวมถึงการถ่ายภาพ การเดินทางไกล การปีนเขา การล่องเรือเล็ก และการตั้งแคมป์ (อุดม เขยกิจวงศ์ และ คณะ, 2548 : 48)

ส่วนของทางองค์กรท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization (WTO)) ได้มีการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวไว้ 3 รูปแบบหลัก ได้แก่

1. รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural based tourism)
2. รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (Cultural based tourism)
3. รูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special interest tourism)

ซึ่งวิจัยนี้จะเน้นศึกษารูปแบบการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ 2 เป็นหลัก นั่นคือ การท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม มีเนื้อหา ดังนี้

รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (Cultural based tourism) ประกอบด้วย

1. การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยวได้ความรู้มีความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และโบราณคดี ในท้องถิ่นพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่า ของสภาพแวดล้อมโดยที่ประชาชนในท้องถิ่น มีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

2. การท่องเที่ยวงานชมวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural and traditional tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยว เพื่อชมงานประเพณีต่างๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้นๆ จัดขึ้น ได้รับความเพลิดเพลินตื่นตาตื่นใจในสุนทรียะศิลป์เพื่อศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่างๆ และได้รับความรู้มีความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยว

3. การท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตในชนบท (Rural tourism / Village tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษมีความโดดเด่นเพื่อความเพลิดเพลินได้ความรู้ดูผลงานสร้างสรรค์และภูมิปัญญาพื้นบ้าน มีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว (วาริชต์ มัชฌมบุรุษ , 2550 : 50)

ความสำคัญของการท่องเที่ยว

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวถือว่าเป็นอุตสาหกรรมบริการที่เกี่ยวข้องกับการนันทนาการซึ่งมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าทั้งในด้านเสถียรภาพและสังคมเป็นอย่างมาก บทบาทที่สำคัญของการท่องเที่ยวในแง่ทางด้านสังคม ได้แก่

1. การท่องเที่ยวช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เกิดมิตรภาพ ไมตรีจิตระหว่างเจ้าบ้านและผู้มาเยือน

2. การท่องเที่ยวช่วยให้ประชาชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นมาผลิตและ
ประดิษฐ์สินค้าพื้นเมืองออกจำหน่าย

3. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการอนุรักษ์ฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม เกิดความภาคภูมิใจ
สำนึกในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนรักษาเอกลักษณ์ของชาติ

4. การท่องเที่ยวมีบทบาทในการพัฒนาความเจริญของสังคมให้แก่ท้องถิ่น ทำให้มีการก่อสร้างสิ่งใหม่
และการลงทุนด้านการผลิต ทำให้ประชาชนมีงานทำ

5. การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท ทำให้ประชาชนในชนบทมีงานทำ
นอกจากนี้การท่องเที่ยวจะมีความสำคัญต่อสังคมแล้ว ก็ยังมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศด้วย
เช่นกัน บทบาทที่สำคัญได้แก่

1. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมาก ถือเป็นรายได้อันดับ
ต้นๆ เมื่อเทียบกับรายได้จากสินค้าส่งออกประเภทอื่นๆ

2. การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบ ผลผลิตขายได้ตลอดเวลาตามความเหมาะสม

3. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการผลิตหมุนเวียนเป็นวงจรภายในประเทศ ทำให้เกิดการสร้างงาน
สร้างอาชีพแก่ประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นการลดการว่างงาน

4. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการหมุนเวียน และการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค การพัฒนาความเจริญก็จะ
นำไปถึงภูมิภาคนั้นๆ ที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปถึง เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ในท้องถิ่น เช่น โรงแรม ร้านค้า
สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

5. รายได้จากการท่องเที่ยว มีผลทวีคูณในการสร้างรายได้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ซึ่งทำ
ให้ผลผลิตส่วนรวมของประเทศมีค่าทวีกว่า 2 เท่าตัว

6. การท่องเที่ยวมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดประโยชน์สูงสุดในรูปแบบของการผลิต และการนำเอา
ทรัพยากรของประเทศไทย โดยเฉพาะของท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในรูปแบบของการผลิตสินค้า
และบริการ (อุดม เขยกิจวงศ์ และ คณะ, 2548 :67)

การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทและความสำคัญต่อเศรษฐกิจอย่างมาก นอกจากจะนำรายได้เข้าสู่ประเทศแล้วยังสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชนอีกด้วย ทำให้เกิดการจ้างงาน อัตราการว่างงานลดลง อีกทั้งยังกระตุ้นการลงทุนจากต่างประเทศ การท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันในเรื่องความแตกต่างของเชื้อชาติ ภาษา ทำให้เกิดไมตรีจิตระหว่างกัน รวมถึงยังทำให้เกิดการอนุรักษ์ฟื้นฟูสมบัติทางวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

วัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นมรดกทางสังคมที่มีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เป็นการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคม มนุษย์ได้สร้างระเบียบกฎเกณฑ์การปฏิบัติ การจัดระเบียบ ตลอดจนระบบความเชื่อ ความนิยม ความรู้ และเทคโนโลยีต่างๆ และใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ โดยวัฒนธรรมมีลักษณะสำคัญ คือ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ได้โดยการเรียนรู้ วัฒนธรรมเป็นมรดกทางสังคม เป็นวิถีชีวิตหรือแบบของการดำเนินชีวิต และเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (สุพัตรา สุภาพ , 2534)

วัฒนธรรม คือ พฤติกรรมต่างๆของมนุษย์ในสังคมหนึ่ง อาจเหมือนหรือต่างกับคนในสังคมอื่น พฤติกรรมดังกล่าว คือ ปัจจัยจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม พฤติกรรมเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นจะถูกกลั่นกรองให้เกิดเป็นความงดงาม ความสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อส่วนตัวและส่วนรวม วัฒนธรรมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. วัฒนธรรมในลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์และจับต้องไม่ได้ เป็นต้นว่า ภาษาพูด ระบบความเชื่อ กิริยามารยาท ขนบธรรมเนียมประเพณี

2. วัฒนธรรมทางด้านวัตถุ เป็นต้นว่า อาคารบ้านเรือน วัด และศิลปกรรม ประติมากรรมต่างๆ ตลอดจนสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ซึ่งเป็นของใช้ที่จำเป็นประจำวัน

วัฒนธรรม คือ พฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ ซึ่งอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกับคนในกลุ่มอื่นๆ พฤติกรรมของมนุษย์ดังกล่าวคือ สิ่งที่เกิดจากแรงขับเคลื่อนของปัจจัยความจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม พฤติกรรมเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นจะถูกกลั่นกรองให้เกิดเป็นความงดงาม สร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อสังคมทั้งส่วนตัวและส่วนรวม (วาติกา แสนคำ , 2545)

วัฒนธรรมเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม ทั้งยังเป็นเครื่องวัดและกำหนดความเจริญ ความเสื่อมของสังคม วัฒนธรรมจึงมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนและความเจริญก้าวหน้าของประเทศ หากสังคมใดมีวัฒนธรรมที่เหมาะสม สังคมนั้นย่อมเจริญก้าวหน้า ฉะนั้นการทำความเข้าใจในกระบวนการวัฒนธรรมจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดกรอบ หรือแบบแผนการดำเนินชีวิตในสังคม วัฒนธรรมมีคุณประโยชน์หลายประการ คือ ช่วยให้มีมนุษย์สะดวกสบายขึ้น ช่วยแก้ปัญหาและสนองความต้องการต่างๆ ของมนุษย์ ช่วยเหนี่ยวรั้งสมาชิกในสังคมให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ เป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข (สุธีร์ ธีระปัญญาพงศ์ , 2540)

วัฒนธรรมมีอยู่หลายประเภทซึ่งอาหารก็เป็นหนึ่งในนั้น วัฒนธรรมด้านอาหาร มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการกินอาหารของคนเรา ซึ่งนำไปสู่การกินพอกินครบ กินอย่างได้รับสารอาหารที่มีคุณค่าโภชนาการเหมาะสมกับความต้องการของร่างกาย วัฒนธรรมอาหารเป็นการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ในแต่ละประเทศก็จะแตกต่างกันออกไปตามภูมิประเทศ และการรับเอาอารยธรรมในสมัยก่อนมาด้วย เราสามารถเรียนรู้วิถีชีวิตการเป็นอยู่ของคนในแต่ละท้องถิ่นได้จากวัฒนธรรมอาหาร ถ้าวัฒนธรรมอาหารมีความเข้มแข็งแล้วก็จะเป็นส่วนสร้างคุณภาพชีวิตและสุขภาวะอีกทั้งยังเป็นเส้นทางสู่สังคมที่มีความมั่นคงต่อไปได้ (อภิญา ตันทิววงศ์ ,2556 : 20)

ปัจจุบันวัฒนธรรมเป็นอีกเครื่องมือสำคัญในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศโดยการส่งออกวัฒนธรรมของประเทศตนเองไปยังต่างประเทศผ่านวิธีการต่างๆ และการส่งออกวัฒนธรรมเป็นอีกหนึ่งวิธีการในการส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นวิธีการที่ได้รับการกล่าวถึงว่าควรจะเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ไทยจะใช้ส่งเสริมเศรษฐกิจของไทย โดยประเทศที่ประสบความสำเร็จในการส่งออกวัฒนธรรม คือ ประเทศเกาหลี ที่ส่งออกวัฒนธรรมไปสู่ประเทศอื่น ๆ โดยใช้สื่อบันเทิงเป็นหลัก เช่น เพลง ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ เกมส์ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมของเกาหลี ส่งผลให้ผู้บริโภคสื่อบันเทิงจากเกาหลีได้รับเอาวัฒนธรรมเกาหลีไป อันนำไปสู่การบริโภคสินค้าที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมเกาหลี เช่น อาหาร การท่องเที่ยว หรือการใช้สินค้าที่มาจากประเทศเกาหลี เป็นต้น การบริโภคสิ่งเหล่านี้จึงเป็นปัจจัยในการส่งเสริมเศรษฐกิจของเกาหลีให้พัฒนาก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น (ธีรรัตน์ วินิจสกุลไทย , 2554)

วัฒนธรรมกระแสนิยมเป็นวัฒนธรรมที่มีการส่งออกและเป็นที่น่าสนใจของคนในสังคมมากในปัจจุบัน วัฒนธรรมกระแสนิยม (Popular culture) หมายถึง วัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับในสังคม มีการพูดถึงหรือมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของกลุ่มต่างๆ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการโฆษณาสินค้าในสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ ป้ายโฆษณา นิตยสาร อินเทอร์เน็ต หรือแม้กระทั่งการท่องเที่ยว เนื่องจากปัจจุบันวัฒนธรรมกระแสนิยมได้ใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการแพร่กระจายความนิยมเพื่อเข้าถึงคนจำนวนมากที่บริโภคคุณค่า และความหมายวัฒนธรรมเหล่านั้นผ่านสินค้า นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชนจึงสนใจศึกษา “บทบาท” และ “ฐานะ” ของสื่อในการชี้ชวน ชี้นำค่านิยม และความคิดของคนในสังคมทั้งทางบวก และทางลบ ทั้งยังหมายรวมถึง สิ่งที่สามารถอธิบายวิถีชีวิตของผู้คนที่หลากหลาย ที่ทำให้รู้ว่าคนเหล่านั้นกำลังคิดอะไร ปฏิบัติตัวอย่างไร มีเงื่อนไขทางสังคมอะไรในการเลือกสรร มีรสนิยม เป้าหมายอย่างไรที่แฝงอยู่ในการปฏิบัติ ตามกระแสวัฒนธรรมเหล่านั้น (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2549)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งๆ ที่แสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่างๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย ผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น

ในแต่ละประเทศจะมีวัฒนธรรม ความเชื่อ และค่านิยมที่แตกต่างกันออกไปตามพื้นที่ สาเหตุของความแตกต่างนี้ขึ้นอยู่กับเผ่าพันธุ์ เชื้อชาติ สภาพทางสังคม รวมถึงการรับเอาวัฒนธรรมเข้ามาสู่ประเทศ ทำให้แต่ละประเทศมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไป และการท่องเที่ยวก็เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ได้นำเอาวัฒนธรรมมาเป็นจุดขายเพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันและยุโรป ซึ่งสนใจเรียนรู้วัฒนธรรม มรดกทางประวัติศาสตร์ของต่างประเทศ เข้ามาชมงานสถาปัตยกรรม และสัมผัสวิถี

ชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในประเทศนั้น โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชียและแอฟริกา รวมถึงชื่อของที่ระลึกที่เป็นงานหัตถกรรมและงานฝีมือที่เกิดจากภูมิปัญญาของคนในประเทศนั้น การท่องเที่ยวในลักษณะดังกล่าวเราเรียกว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งที่เน้นความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมรดกประเพณีที่สืบทอดต่อกันมาและวัฒนธรรมที่ดึงดูดใจ โดยสิ่งที่ดึงดูดแก่นักท่องเที่ยวประกอบด้วย วิถีชีวิต พิพิธภัณฑสถาน การแสดง แหล่งโบราณคดี การแสดงดนตรีสากล และการแสดงพื้นดนตรีพื้นบ้าน ประเพณี พิธีกรรมทางศาสนา หัตถกรรมงานฝีมือต่างๆ และการกระทำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เป็นต้น โดย องค์การการท่องเที่ยวโลก ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นให้ความสนใจไปที่แรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงหมายถึง การเดินทางเพื่อการเรียนรู้ ชมการแสดงศิลปะ การเดินทางเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมงานเทศกาล หรือ เหตุการณ์สำคัญต่างๆ เยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวและอนุสาวรีย์ การเดินทางเพื่อการเรียนรู้ธรรมชาติ ขนบธรรมเนียมของชาวบ้าน รวมถึงการแสวงบุญ (จุฑามาศ คงสวัสดิ์ , 2550 : 28)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไป การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่สร้างรายได้และการจ้างงานให้กับประเทศได้เป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามท่ามกลางการแข่งขันของตลาดท่องเที่ยวที่สูงขึ้นกระแสการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงได้รับความสนใจเพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากแหล่งท่องเที่ยว และมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทยมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวและได้มีการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมสืบเนื่องมาเป็นเวลานาน ซึ่งสังคมปัจจุบันตระหนักถึงความสำคัญของศิลปะ วัฒนธรรม เทศกาลรวมถึงมรดกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านมากขึ้น ทั้งนี้การตื่นตัวของวัฒนธรรมประกอบกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของในแต่ละพื้นที่เป็นจุดกำเนิดของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ทำให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้กลายเป็นจุดเด่นของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในยุโรปอีกทั้งประเทศอื่นๆ มีความพยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศของตนเองให้มีความโดดเด่น นอกจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศได้อย่างมากแล้ว ยังสามารถนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจได้ทั้งระดับประเทศและระดับภูมิภาคด้วย

ในปัจจุบันมีผู้คนจำนวนมากที่เดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่างเพื่อเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับท้องถิ่นอื่นๆ ซึ่งอาหารก็เป็นสิ่งหนึ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจอยากที่จะเรียนรู้การดำรงชีวิตของคนแต่ละ

ประเทศ เพราะอาหารเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตของมนุษย์ อาหารเป็นทรัพยากรที่คุณค่าของประเทศ เนื่องจากเกิดจากการตั้งสมมุติฐานของบรรพบุรุษ การนำเอาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้เป็นวัตถุดิบในตำรับอาหาร สำหรับใช้บริโภคในครัวเรือนและชุมชน วัฒนธรรมอาหารถูกหล่อหลอมจากประสบการณ์และทักษะของคนจากรุ่นสู่รุ่น แล้วถ่ายทอดมายังลูกหลาน นอกจากนี้ วัฒนธรรมอาหารยังซึมซับเข้าสู่วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม ประเพณีทางศาสนา วัฒนธรรมด้านอาหาร หมายถึง อาหารที่เป็นไปตามความเชื่อ ค่านิยม วิถีชีวิต และความรู้ ของสังคมแต่ละสังคม มีลักษณะเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ด้านอาหารของแต่ละสังคม ดังนั้น วัฒนธรรมอาหารจึงนับเป็นจุดแข็งของแต่ละประเทศ เนื่องจากมีความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวซึ่งยากที่คนต่างวัฒนธรรมจะเลียนแบบ มีแต่เจ้าของวัฒนธรรมเท่านั้น ที่ควรจะไปขยายผลต่อยอดให้มีความโดดเด่น และถ่ายทอดไปยังลูกหลานให้เกิดความภาคภูมิใจในอนาคต วัฒนธรรมอาหารจึงถูกหยิบยกให้ถูกนำมาพิจารณาในกรอบยุทธศาสตร์การศึกษา เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือในส่งออกวัฒนธรรมและสามารถนำได้รายเข้าสู่ประเทศได้ด้วย เพราะเมื่อมีคนสนใจวัฒนธรรมอาหารแล้ว ก็มีความต้องการที่จะได้มาสัมผัสวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้นๆ (อภิญา ตันทวีวงศ์ , 2556 : 20)

เกาหลีใต้กับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ประเทศเกาหลีใต้ได้ให้ความสำคัญด้านวัฒนธรรมมาตั้งแต่หลังสงครามเกาหลีเพื่อสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติและป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อวัฒนธรรมของต่างชาติ โดยประกาศนโยบายส่งเสริมวัฒนธรรม เพื่อนำพาวัฒนธรรมเกาหลีไปสู่สายตาประชาคมโลก และในปัจจุบันกระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลีได้ถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 10 ของกระแสวัฒนธรรมโลก โดยเฉพาะกระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลีใต้ในประเทศไทยที่มาเป็นอันดับหนึ่ง เพราะสื่อต่างๆ ได้ให้ความสำคัญในวัฒนธรรมเกาหลีใต้ทุกประเภท อาทิละคร ภาพยนตร์ การแต่งกาย อาหารการกิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งดารา นักร้องเกาหลีใต้ที่เรียก ความนิยมชมชอบจากวัยรุ่นในประเทศต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีจนได้รับการจัดลำดับความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวติดอันดับที่ 31 ของโลกใน ปี 2552 และมีนักท่องเที่ยวต่างประเทศเดินทางมา ประเทศเกาหลีใต้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะคนไทยไปเที่ยวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 8.4 ต่อปี

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ในการพัฒนาวัฒนธรรมเกาหลีใต้ให้เป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่สามารถขายได้กับประเทศ จึงจัดตั้งองค์การวัฒนธรรมและสาร์ตละเกาหลีใต้เพื่อพัฒนากลยุทธ์การถ่ายทอดเนื้อหาสาระความเป็นเกาหลีใต้ไปต่างประเทศ แนวคิดในการจัดตั้งองค์การวัฒนธรรมและสาร์ตละเกาหลีใต้ เกิดขึ้น

เมื่อปี พ.ศ.2541 หลังยุคฟองสบู่แตกในเอเชีย เห็นความสำคัญของการสนับสนุนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและ ประเพณีของเกาหลีใต้ให้เผยแพร่ไปยังประเทศต่าง ๆ มากขึ้น โดยนำจุดแข็งของวัฒนธรรมมาใช้ประโยชน์

ประเทศเกาหลีใต้มีกลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน โดยกลยุทธ์จะมีการ ส่งเสริมผ่านละคร โทรทัศน์เกาหลีเป็นหลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศเกาหลีผ่านละคร โทรทัศน์เกาหลีและศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคต่อการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีผล การศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีมีนโยบายหลักในการส่งออกสินค้าทางวัฒนธรรมโดยผ่านอุตสาหกรรมความ บันเทิง ได้แก่ ละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์และเพลง ซึ่งมีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านละคร โทรทัศน์ โดยนำเสนอภาพผ่านสถานที่ท่องเที่ยว การสอดแทรกวัฒนธรรมผ่านละคร โทรทัศน์ และการนำ สถานที่ที่ปรากฏในละครมาจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวและผลจากการสนทนากลุ่มกับผู้ชม พบว่า ผู้ร่วมสนทนา ทั้งหมดรับรู้จดจำได้และคุ้นเคยกับประเทศเกาหลี รวมทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อภาพลักษณ์ของประเทศเกาหลีและการ ท่องเที่ยวเกาหลีด้วย แต่ในแง่ของความตั้งใจเดินทางไปท่องเที่ยวนั้น พบว่ายังมีปัจจัยหลายด้านเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งในเรื่องงบประมาณ ระยะเวลาและความน่าสนใจของประเทศ (สุชาติณี มาสขาว , 2549 : 19)

โดยการนำวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ และวิถีทัศน์ทางธรรมชาติมาผสมผสานอยู่ในสินค้าประเภทความ บันเทิง ก่อให้เกิดความสนใจในกลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการมาสัมผัสและเห็นของจริง จึงทำให้อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวของเกาหลีได้ขยายตัวจาก "จุดขาย" ใหม่ อาทิ สถานที่ในฉากละครส่งผลให้เกิดธุรกิจทัวร์ตามรอย ละครดังเป็นทัวร์รูปแบบใหม่ เรียกกันว่า "Drama Tour" ที่เข้าไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความทรงจำ เกี่ยวกับความรักของ "พระเอก-นางเอก"ในละคร ซึ่งถือเป็นกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่ขายเรื่องราว และจินตนาการ ทำให้ "โลกแห่งมายา" เป็น "โลกเสมือนจริง" ประเทศเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จในการทำ ให้เกิดพลังของ "สินค้าวัฒนธรรม" มุ่งส่งออกสินค้าวัฒนธรรมทำ ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ในปี 2547 เป็นสินค้าที่ทำ รายได้ให้กับ เกาหลีใต้ได้ถึงร้อยละ 10 ของมูลค่าธุรกิจทั้งหมดของเกาหลีใต้ หรือคิดเป็นมูลค่าได้ประมาณ 300,000 ล้านบาท ซึ่งยังไม่นับธุรกิจต่อเนื่องอื่น ๆ ที่ได้รับผลประโยชน์ได้จากความสำเร็จของละครและภาพยนตร์ (ภาณี ชนาธิ ปกรณ์ , 2553 : 38)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ ทั้งเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วย พัฒนาเศรษฐกิจและสังคม อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ตลาดการท่องเที่ยวในปัจจุบันได้มีการแข่งขันอย่างมาก แต่

ละประเทศก็ต้องปรับแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศตนเองโดยใช้เอกลักษณ์
ของประเทศนั้นๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มาดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ
ตนเอง

ในระดับโลกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจัดว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาชุมชน
ผ่านทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน และ การเสริมสร้างเอกลักษณ์
ของชุมชนเพื่อเป็นความภูมิใจของคนในท้องถิ่นอย่างไรก็ตาม การพัฒนาการท่องเที่ยวก็ส่งผลกระทบต่อชุมชน
ได้แก่ ค่าครองชีพที่สูงขึ้นของคนในชุมชน เกิดอาชญากรรมที่สูงขึ้น การเพิ่มขึ้นของมลพิษและการเสื่อมถอย
ของวัฒนธรรมพื้นเมืองและวิถีชีวิตที่เคยมีอยู่ ทั้งนี้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นมีความพิเศษ เพราะ
นักท่องเที่ยวจะเน้นที่การศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มี คุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และ
วัฒนธรรม สถานที่ดังกล่าวจะมีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ ผ่านทางประวัติศาสตร์
อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้และการให้คุณค่าของสังคมโดยสามารถสะท้อนให้เห็นถึง สภาพ
ชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือ
ขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศนั้นได้อย่างดี

วัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวเกาหลี

อาหารเกาหลี

อาหารเกาหลี เป็นอาหารที่ได้รับการพัฒนาเพื่อให้ตอบรับกับภูมิอากาศในภูมิภาคที่ฤดูหนาวกินเวลายาวนาน อาหารเกาหลีจึงเป็นอาหารที่มีเทคนิคการถนอมอาหารพิเศษที่พัฒนาขึ้นเพื่อสามารถมีอาหารไว้ทานตลอดปี ชาวเกาหลีชอบแบ่งอาหารให้ครอบครัวและเพื่อนๆ ซึ่งอาจแสดงให้เห็นถึงความสุขจากการแบ่งปัน และนี่คือแนวโน้มของวัฒนธรรมเกาหลีในการจัดอาหารดีๆ ให้เมื่อมีแขกมารับประทานอาหาร โดยทั่วไปแล้ว อาหารเกาหลีประกอบด้วย ข้าว ซุป และเครื่องเคียง ซุปร้อนๆเป็นที่นิยม และเครื่องเคียง เช่น ผัก อาหารนึ่ง อาหารตุ๋น เนื้อย่าง อาหารผัด และอาหารทอด เครื่องเคียงหลักชนิดหนึ่ง คือ กิมจิ บางครั้งอาจจะมีการรับประทานถ้วยเดียวร้อนหรือเย็น ซุปข้าวสาลีอบแห้งและแก๊กข้าว

อาหารหลักของชาวเกาหลี คือ ข้าว เช่นเดียวกับคนไทยที่กินข้าวเป็นอาหารหลัก แต่ลักษณะของกับข้าว นั้นแตกต่างกัน โดยเฉพาะรสชาติของเกาหลีนั้น จะมีความเผ็ดน้อยกว่าของไทย ทำให้ชาวไทยคิดว่าชาวเกาหลีรับประทานอาหารรสไม่จัด อาหารเกาหลีจะมีอาหารประเภทผักมากกว่าเนื้อ ชาวเกาหลีจะปลุกฝังให้ลูกหลานรับประทานผักมากกว่าเนื้อ ชาวเกาหลีนิยมรับประทานอาหารพร้อมหน้ากันหลายๆคน เพื่อความสนุกสนานระหว่างรับประทานอาหาร และใช้เวลานี้เพื่อถกถึงชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละคนด้วย ในแต่ละมื้อชาวเกาหลีมักจะรับประทานอาหารชนิดเดียว คือ ไม่รับประทานกับข้าวหลายอย่างในมือเดียวกัน ต่างจากลักษณะการรับประทานอาหารของคนไทยที่ในหนึ่งมือ รับประทานกับข้าวหลายอย่าง ดังนั้นในแต่ละมื้อของชาวเกาหลีจะมีบรรดาเครื่องเคียงรับประทานคู่กัน ซึ่งขาดไม่ได้ คือ “กิมจิ” จะอยู่ในเครื่องเคียงของอาหารทุกมื้อและทุกร้าน ชาวเกาหลีตระหนักถึงการรับประทานอาหารให้หมดทุกมื้อ ด้วยการปลุกฝังที่ว่า ประเทศเกาหลีไม่อุดมสมบูรณ์ทางการเพาะปลูกมากนัก จึงทำให้ชาวเกาหลีเห็นคุณค่าของอาหารทุกอย่าง และหาวิธีเก็บรักษาอาหารให้ได้ยาวนานที่สุด (สิริภพ มหรรณสุวรรณ , 2558 : 166)

อาหารและรูปแบบของการรับประทานอาหารของชาวเกาหลีใช้ละครเกาหลีกลายเป็นที่รู้จักมาขึ้นผ่านละครโทรทัศน์เรื่องแดจังกึม ที่ทำให้คนมากมายรู้จักกับวัฒนธรรมของชนชาติเกาหลีโบราณ และอาหารเกาหลี

เนื่องจากแดจังกึมเป็นนางในที่ทำหน้าที่ปรุงอาหารถวายพระราชและราชวงศ์ทำให้ผู้ชมสามารถเห็นกรรมวิธีปรุงอาหารในห้องเครื่อง (ห้องครัว) ตามแบบฉบับของเกาหลีโบราณ และเห็นถึงความละเอียดประณีตในการเตรียมเครื่องปรุงต่างๆ ทั้งยังมีฉากการรับประทานอาหารของพระราชและราชวงศ์ที่แสดงให้เห็นเรื่องความอาวุโสด้วยละครโทรทัศน์เรื่องนี้ช่วยเปิดประตูการท่องเที่ยวในประเทศเกาหลี ทำให้อาหารเกาหลีเป็นที่นิยมในต่างประเทศช่วยสร้างรายได้จากการส่งออกสินค้าวัตถุดิบ (ปรินดา เริงศักดิ์ , 2554 : 68)

นอกจากนี้คนเกาหลียังนิยมรับประทานอาหารตามฤดูกาล เพราะจะช่วยปรับสมดุลให้ร่างกายให้มีความพอดีต่อการดำรงชีวิตในแต่ละวัน ซึ่งสืบเนื่องมาจากสังคมเกษตรกรรมในอดีต ชาวเกาหลีจะสนใจการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล ในแต่ละเดือน ชาวบ้านจะมีประเพณีเฉพาะเพื่อเฉลิมฉลองและระลึกถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ และยังได้ร่อยกับ อาหารพิเศษที่ทำจากวัตถุดิบที่หาได้ในฤดูนั้น ๆ ในบรรดางานฉลองมากมายนี้ มีอยู่ไม่มากที่ยังคงสืบทอดกันมาโดยทั่วไปจนถึงปัจจุบัน

วัฒนธรรมและมารยาทบนโต๊ะอาหาร

การรับประทานอาหารของชาวเกาหลีมีสิ่งที่ไม่ควรทำขณะรับประทานอาหารอยู่ คือ ห้ามปักตะเกียบไว้บนชามข้าว เพราะถือว่าเป็นการเช่นคนตาย การสั่งน้ำมูกระหว่างการรับประทานอาหารถือว่าไม่สุภาพ ระหว่างที่ผู้ที่อาวุโสกว่ากำลังรับประทานอาหารอยู่ห้ามลุกออกจากโต๊ะ ถ้าดื่มแอลกอฮอล์จะต้องรินให้ผู้อาวุโสกว่าเป็นคนแรก และการทานอาหารกับผู้ใหญ่ ต้องรอให้ผู้ใหญ่เริ่มทานก่อนแล้วเราจึงจะเริ่มลงมือทานได้ หากผู้ใหญ่วานเร็วเราก็ต้องทานเร็วตาม แต่หากผู้ใหญ่วานช้าๆแล้วเราทานช้าในระดับเดียวกันกับผู้ใหญ่ (korean4life , 2553) จะเห็นได้ว่าชาวเกาหลีเคร่งครัดเรื่องอายุ และความอาวุโสมาก ความอาวุโสในที่นี้ไม่ใช่แค่เพียงการนับอายุเท่านั้น แต่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงกว่า จะเป็นสิ่งกำหนดความอาวุโสทางสังคมด้วยเช่นกัน

ด้านวัฒนธรรมการทานอาหารของคนเกาหลีก็มีรูปแบบที่โดดเด่น เริ่มต้นจากมารยาทสามัญในการทานข้าว นั้น คนเกาหลีมักจะ ไม่ยกถ้วยข้าวขึ้นมาทาน โดยเด็ดขาด หรือจะเป็นการทานอาหารด้วยมือทั้งสองข้างก็เป็นข้อที่ไม่นิยมปฏิบัติด้วยเช่นกัน คนเกาหลีมักทานอาหารด้วยมือขวาข้างเดียว โดยจะทานข้าวและชุปด้วยซอส และกับข้าวด้วยตะเกียบสลับกันไป ไม่นิยมทานอาหารเสียดังหรือพูดระหว่างรับประทานอาหาร เพราะเป็นมารยาทของคนญี่ปุ่นที่คนเกาหลีเห็นว่าไม่สุภาพ เมื่อไปทานอาหารกับผู้ใหญ่ ระหว่างดื่มน้ำหรือเหล้าต้องหันข้างหลบไปดื่ม โดยเป็นการแสดงความเคารพ และถ้าสังเกตให้ดีเมื่อเราไปทานที่ร้านอาหารคนเกาหลีมักจะทาน

อาหารกับคนอื่นในจำนวนที่มาเป็นคู่หรือมากกว่าสองเสมอ และในร้านอาหารเกาหลีแบบดั้งเดิม จะต้องถอดรองเท้าและนั่งกับพื้นที่โต๊ะ พร้อมยกแก้วให้ผู้อื่นรินน้ำให้เราหรือในทางกลับกันอยู่เสมอ นี่เป็นกฎระเบียบทางสังคมที่ชาวเกาหลีถือปฏิบัติกัน (EDUPAC Le Mond , 2557)

ประเทศเกาหลีได้มีการพัฒนาวัฒนธรรมอาหาร จากพื้นฐานชีวิต คือ ข้าว กิมจิ และปลาเค็ม นำ ไปสู่พัฒนาการที่หลากหลายของคำ ศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่เดียวกันวัฒนธรรมอาหารของไทยก็มีข้าวและปลาเป็นพื้นฐานชีวิตเช่นกัน (Jung Hwan Seung , 2557 : 297)

คนเกาหลียังคงรักษาขนบธรรมเนียมในเรื่องการกินตามประเพณีโบราณ คือ จะรับประทานอาหารหลักสามมื้อ ประกอบด้วยข้าว กิมจิ อาหารประเภทเนื้ออย่าง ปลา และต้ม ติดตามด้วยผลไม้ เช่น แอปเปิ้ล ลูกพลับ ลูกแพร์ การทานอาหารหลักครบทั้งสามมื้อเพราะคนเกาหลีโดยเฉพาะผู้ชายจะทำงานนานหลายชั่วโมงติดต่อกัน จึงต้องรับประทานครั้งละมากๆ และจะไม่ทานของว่างระหว่างมื้อ และการดื่มแอลกอฮอล์ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ผู้ชายส่วนใหญ่จะดื่มสุราหลังจากการทำงานในแต่ละวัน เช่นเดียวกับผู้หญิงที่ทำงานทั้งในเมืองและชนบท ส่วนนักศึกษาจะดื่มกันมากทั้งชายและหญิง ซึ่งร้านอาหารแทบทุกร้านจะมีการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นอกจากนี้ทั่วทุกหนทุกแห่งตามตรอกซอกซอยจะพบกาดอาหารที่คนเอาเจียนออกมาเลอะเปรอะเปื้อนตามที่สาธารณะ ซึ่งเป็นผลมาจากการดื่มอย่างหนักของคนเกาหลี

ชาวเกาหลีขึ้นชื่อเรื่องความเร็วในการทำกิจกรรมต่างๆ แม้กระทั่งการรับประทานอาหาร ยิ่งถ้ามีธุระต้องไปทำต่อก็จะใช้เวลารับประทานอาหารเพียง 5 นาที ซึ่งจะเป็นเช่นเดียวกับการทำงานหรือตัดสินใจทำอะไร มีนักการทูตเกาหลีประจำเมืองไทยคนหนึ่งกล่าวกับผู้เขียนว่า คนเกาหลีมีทัศนคติ “เร็ว เร็ววิซิม” อันเนื่องมาจากช่วงการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเพื่อให้เศรษฐกิจมีการพัฒนาตามเป้าหมาย (ดำรงศ์ ฐานดี , 2555 : 7)

คนเกาหลีอยู่ภายใต้อิทธิพลของลัทธิความเชื่อทางไสยศาสตร์ ศาสนาพุทธ ลัทธิเต๋า หรือลัทธิขงจื้อ เริ่มเข้าสู่ยุคใหม่ ต่อมาจากอิทธิพลของศาสนาคริสต์ทำให้เป็นปัจจัยให้มีการปฏิบัติเพื่อคลายทุกข์ด้วยกิจกรรมทางศาสนา ผลที่ออกมาก็คือประชากรที่นับถือศาสนาเพิ่มขึ้นอย่างมาก วัฒนธรรมของชาวเกาหลีทั้งเรื่องแนวคิด การแสดงออกทางพฤติกรรมของผู้คนความเป็นอยู่ การกิน ความคิดความเชื่อ พิธีกรรมหรือประเพณีต่าง ๆ มี

พื้นฐานจากหลักการของศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น ทั้งลัทธิประเภททรงเจ้าภูษาผี หรือลัทธิทางไสยศาสตร์ ศาสนาพุทธ ลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า เป็นต้น

ซึ่งค่านิยมส่วนใหญ่ของชาวเกาหลีมีรากเหง้ามาจากแนวความคิดแบบขงจื้อ การที่จักรพรรดิจีนเรียกชาวเกาหลีว่าเป็น “เจ้าจอมพิธีการแห่งตะวันออก” เป็นนัยยะถึงการยอมรับว่าเกาหลียึดมั่นในลัทธิขงจื้อยิ่งกว่าชาวจีน ลัทธิขงจื้อไม่ใช่ศาสนาแต่เป็นระบบปรัชญาว่าด้วยเรื่องสังคมและการเมืองการปกครอง มีพิธีกรรมและพิธีการซึ่งซึมซับรับมาจากพิธีกรรมทางศาสนาในยุคราชวงศ์โจวของจีน ปัจจุบันลัทธิขงจื้อยังมีอิทธิพลต่อสังคมอยู่ ทั้งการจัดลำดับชั้นในครอบครัวและสังคม ระยะห่างทางสังคม การเคารพผู้อาวุโส พ่อแม่ ครูอาจารย์ ความคิดความเชื่อด้านการเช่นไหว้บรรพบุรุษที่ส่งผลมาซึ่งความคิดความเชื่อด้านอาหาร อย่างอาหารที่ใช้ในพิธีต่าง ๆ ก็ยังมีการยึดหลักความเชื่อของขงจื้อ เช่น การ รับประทานซุปลสำหรับาย ในพิธีวันเกิดของเด็ก เหตุที่รับประทานซุปลสำหรับายเพราะมีความเชื่อว่า ตอนที่คุณแม่คลอดเรานี้ คุณแม่จะกิน“ซุปลสำหรับาย” มาก ๆ เพื่อให้ร่างกายฟื้นตัวเร็ว ดังนั้นการ กิน “ซุปลสำหรับาย” ในวันเกิดของเราก็เพื่อระลึกถึงความเจ็บปวดของแม่ที่ให้กำเนิดลูก และยังเป็น การแสดงถึงความกตัญญูและแสดงความขอบคุณต่อพระคุณของพ่อแม่ด้วย หรือการทำของพวยงที่ใช้ในพิธีการเก็บเกี่ยวก็เป็นการทำให้กับบรรพบุรุษเป็นการตอบแทนที่ช่วยให้ทำการเกษตรได้ด้วยดี แม้แต่โบสถ์คริสต์ก็ยังคงยอมอ่อนข้อ จัดให้มีพิธีรำลึกถึงพ่อแม่พี่น้องที่เสียชีวิตไปแล้วด้วย ศาลเจ้าและแท่นบูชาเองก็มีร่องรอยพิธีกรรมในลัทธิขงจื้อปรากฏให้เห็น ไม่ว่าจะเป็นซาจิกตันหรือ แท่นบูชาเทพแห่งธัญญาหารและเทพแห่งการเก็บเกี่ยวซึ่งชาวเกาหลีให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ยังมีความเชื่ออื่นๆเกี่ยวกับอาหารที่คนเกาหลีใช้ในพิธีต่างๆ เช่น ในพิธีงานแต่งงาน อาหารสำคัญในงาน คือ เส้นก๋วยเตี๋ยว เพราะเชื่อว่าก๋วยเตี๋ยวแสดงถึงความสมหวัง การมีชีวิตอย่างยืนยาวและมีความสุข สำหรับชีวิตแต่งงาน ซึ่งรับความเชื่อนี้มาจากประเทศจีน หรืออย่างในฤดูร้อนชาวเกาหลีเชื่อว่าการทานอาหารร้อน ๆ จะช่วยส่งเสริมพลังและความแข็งแรง และเพื่อให้ร่างกายมีความสมดุลตามหลักของหยินหยาง (เกศวดี พิริยานิมิตร , 2552 : 27)

บทที่ 4

ละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's Eat

ละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat เป็นละครโทรทัศน์ประเภท โรแมนติก คอมเมดี้ กำกับโดย ปาร์คจุนฮวา โดยมีการสร้างทั้งหมด 2 ซีซั่น ออกอากาศทางโทรทัศน์ช่อง TVN ของประเทศเกาหลี โดยซีซั่นแรกออกอากาศเมื่อปี 2556 มีทั้งหมด 16 ตอน และซีซั่นที่ 2 ออกอากาศในปี 2558 มีทั้งหมด 18 ตอนด้วยกัน

ซีซั่นแรกเล่าถึง ลิซุกยอง ผู้ช่วยนายความที่อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ เธอเป็นผู้หญิงที่มีความสุขกับการแสวงหาของกินอร่อยๆ และแฟนคลับบล็อกเกอร์ในอินเทอร์เน็ตที่แนะนำร้านอาหารอันหนึ่งชื่อว่า "ชิกซา" แต่ปัญหาก็คือเธอไม่กล้าออกไปนั่งทานอาหารในร้านคนเดียว อาหารหลายอย่างไม่เหมาะกับการนั่งทานคนเดียว เพราะเป็นอาหารชุดสำหรับหลาย เจ้าของบล็อกเกอร์แนะนำร้านอาหาร คือ กูแดยอง หนุ่มขายประกันข้างห้องของซุกยองที่มีนิสัยแปลกๆ แต่เป็นสุดยอดนักชิม เขามีความรู้เรื่องอาหารเป็นอย่างดี ซึ่งมักตระเวนหาร้านอาหารอร่อยตั้งแต่ร้านอาหารทั่วไปจนถึงร้านอาหารที่รสชาติอร่อยแต่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก และจะโพสต์แต่ภาพจานที่ว่างเปล่าหลังได้ทานอาหารอร่อยตามร้านต่างๆ เพื่อยืนยันว่าอาหารร้านนั้นอร่อยจริง

ส่วนซีซั่นที่ 2 มโนทัศน์ของละครยังคงเหมือนเดิม คือต้องการนำเสนออาหารและการรับประทานอาหารของชาวเกาหลีผ่านนักแสดงหลักของเรื่องอย่าง กูแดยอง แต่ครั้งนี้เขาไม่ได้ทำงานอยู่ที่เมืองหลวงของเกาหลีใต้ที่โซล แต่ต้องย้ายกลับไปทำงานที่เมืองเซจง ซึ่งเป็นเมืองที่เขาเคยอาศัยอยู่สมัยเรียนชั้นประถมของเขา และที่แห่งนี้เขาได้พบกับหญิงสาวข้างห้องในอพาร์ทเมนต์ที่เขาย้ายมาอยู่ เธอคือเพื่อนสมัยประถมของเขาชื่อว่า แบคซุจิ หรือฉายาว่า "ขี้หมูตอนแบค" ที่ได้ฉายานี้เป็นเพราะสมัยประถมเธอมีรูปร่างอ้วนท้วน แต่ตอนนี้เธอกลายเป็นสาวสวย รูปร่างผอมบาง เพราะเธอใช้ความพยายามอย่างหนักในการลดน้ำหนัก โดยเธอทานอาหารวันละมื้อมาตลอด 10 ปี และเมื่อกูแดยองย้ายเข้ามาอยู่อพาร์ทเมนต์เดียวกับเธอ เธอจึงคิดหาวิธีแก้แค้นเขาจากการที่เขาเคยทำให้เธอเสียใจเมื่อสมัยวัยเด็ก (AdminSeris8 , 2558)

การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านละคร

วัฒนธรรม (Culture) หมายถึง ภูมิธรรมแห่งความเจริญ งอกงาม ได้แก่ มรดกของสังคม ซึ่งเป็นสมบัติส่วนรวม มีทั้งของ ที่เป็นวัตถุ ความรู้ความเชื่อถือ ศิลปะหรือศีลธรรม นิตยธรรม ประเพณีและอุปนิสัย ประภาสรี) สือหำ โฟ, 2538 : 2)

ส่วนการถ่ายทอดวัฒนธรรม (Transmission) จะเป็นกลไกหนึ่งที่ต้องการทำให้วัฒนธรรมของชาติยังคงอยู่โดยทำการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ซึ่งจะต้อง เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการสอนระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เพื่อให้ วัฒนธรรมเดิมไม่สูญหายและสืบทอดต่อไปได้ (กาญจนา แก้วเทพ , 2549 : 26 ; สุพัตรา สุภาพ , 2536 : 100)

ประเทศเกาหลีมีนโยบายในการสร้างความก้าวหน้าของประเทศตนโดย ใช้วิธีการส่งออกวัฒนธรรมผ่านละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และเพลงเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างกลยุทธ์คู่ขนาน เพื่อหวังผลด้านยอดขายสินค้าและได้รับวัฒนธรรมของเกาหลีเข้าไปพร้อมๆกัน เนื้อหาของสื่อเป็นตัวสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้แก่ ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และดนตรีของเกาหลี ซึ่งทำให้กลุ่มผู้บริโภคหันมาสนใจในแนวที่แตกต่างไปจากเดิม ภาพยนตร์หรือละครเกาหลีสมัยใหม่จะเน้นเรื่องราวของชีวิต การต่อสู้เพื่อความถูกต้องและจริยธรรม มีการถ่ายทอดความความสัมพันธ์อันดีที่เหมาะสมระหว่างผู้คนซึ่งเป็นแนวคิดตะวันออกที่ได้รับอิทธิพลมาจากขงจื้อ เช่น เรื่องสะดุดรักที่ปักใจ (Full House) หรือ รักนี้ชั่วนิรันดร์ (Autumn in my Heart) เป็นต้น บางเรื่องก็ทำให้เกิดความรู้สึกร่วมในทางสร้างสรรค์ การรักชาติ (Nationalism) และต้องการให้เกิดการรวมชาติ เช่น เรื่อง คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต (The classic) เลือดเนื้อเพื่อฝันวันสิ้นสงคราม (TAEGUKGI) และ รักต่างมิติ (Ditto) ที่เต็มไปด้วยฉากของสงคราม ความเสียสละ หรือบางเรื่องมีความโรแมนติกที่เน้นความสวยงามของธรรมชาติ และส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่าง เช่น เพลงรักในสายลมหนาว (Winter Love Song) รักหนึ่งยังลืมิไม่ลง (One Find Spring Day) ห่มรักเธอด้วยใจฉัน (Christmas in August) เป็นต้น จากกลยุทธ์การส่งออกวัฒนธรรมนี้ ทำให้หลายประเทศเกิดความรู้สึกคุ้นเคยต่อสื่อของเกาหลีและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี ซึ่งนับว่าเป็นความตั้งใจของรัฐบาลที่จะใช้วัฒนธรรมเข้ามาใช้ทำให้ผู้รับชมสื่อเหล่านี้เกิดการซึมซับวัฒนธรรมผ่านเนื้อหา (กฤษณา ไวตำรวจ , 2552 : 33)

ละครโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Let's Eat ต้องการนำเสนออาหารของประเทศเกาหลีผ่านสื่อโทรทัศน์ เพื่อให้ชาวต่างชาติสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวเกาหลี ซึ่งการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับอาหาร โดยในแต่ละตอนของละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะมีการนำเสนออาหารเกาหลีที่แตกต่างกันออกไป รวมถึงตัวละครหลักจะบอกเล่าการรับประทานอาหารเมนูนั้นๆ ให้อร่อยในแบบของตัวเองละแบบฉบับของชาวเกาหลี และในปัจจุบันด้วยความก้าวหน้าของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้ละครของประเทศเกาหลีเป็นที่นิยมมากขึ้น ไม่ใช่แค่ในเฉพาะประเทศในทวีปเอเชียเท่านั้น แต่ในประเทศแคนาดาเองละครโทรทัศน์เรื่องนี้ก็เป็นที่นิยมด้วยเช่นกัน มีการสร้างสังคมออนไลน์เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่ใช่เพียงเรื่องนี้เรื่องเดียว แต่มีอีกหลายเรื่องที่ได้ได้รับความสนใจ (Two Canadians , 2558)

ซึ่งในประเทศไทยละครโทรทัศน์เรื่องนี้ก็ถูกพูดถึงอย่างมากเช่นกัน ทางสถานีออกอากาศ True ของประเทศไทยได้นำละครเรื่องนี้มาฉายทางช่อง True4U แบบพากย์ไทยทั้ง 2 ซีซั่น นั่นหมายถึงละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะต้องได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศไทย นอกจากนี้เว็บไซต์ออนไลน์ของเฟซบุ๊กก็มีการแนะนำและวิธีการเดินทางไปร้านอาหารที่ปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ด้วย (All About Korea , 2558)

บทที่ 5

การวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ เรื่อง Let's Eat ที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ละครโทรทัศน์ Let's Eat

ละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat เป็นละครที่มุ่งเน้นการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารในประเทศเกาหลี และการรับประทานอาหารแบบชาวเกาหลี โดยจะตัวแสดงหลักของเรื่องจะเป็นคนบอกถึงวิธีการรับประทานอาหารให้อร่อย และได้รับรสชาติมากยิ่งขึ้น เพราะชาวเกาหลีส่วนใหญ่มักจะใช้ชีวิตแบบเร่งรีบ จนไม่ได้คำนึงถึงว่ารับประทานอาหารไม่ใช่แค่การทานอาหารเพื่อให้ท้องอิ่ม แต่การได้รับรสชาติของอาหารก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราได้เพลิดเพลินไปกับอาหารเหล่านั้น

ซึ่งละครเรื่องนี้เป็นละครที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมอาหารและการรับประทานอาหารของชาวเกาหลีในรูปแบบปัจจุบันให้ชาวต่างชาติได้รับรู้ ทั้งยังเป็นการกระตุ้นความต้องการของชาวต่างชาติที่ชอบการรับประทานอาหารให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และมีความต้องการที่จะทานอาหารแบบเกาหลีทุกๆ อีกด้วย

บทวิเคราะห์

ประเทศไทยได้ได้รับการสนับสนุนการผลิตสื่อบันเทิงจากรัฐบาล เพราะต้องการส่งออกวัฒนธรรมเกาหลีดีให้ชาวต่างชาติได้รับรู้ เพื่อเป็นการพัฒนาประเทศของตนและเป็นการป้องกันไม่ให้คนในชาติตกเป็นเหยื่อของวัฒนธรรมต่างชาติที่ไหลเข้ามาสู่ประเทศ ซึ่งสื่อบันเทิงของเกาหลีก็ได้รับการตอบรับอย่างดีมาตลอด

เกาหลีได้เป็นตัวอย่างที่ดีในการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ความสำเร็จของกระแส K-POP อาหารเกาหลี ผ่านละครชุดเกาหลีไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญแต่เกิดขึ้นจากการวางแผนร่วมกันระดับประเทศในการยกระดับเกาหลีไปสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์ ความสำเร็จของการขายวัฒนธรรมผ่านละครที่ผู้คนชื่นชอบ ทำให้สินค้าและบริการต่างๆ ของเกาหลีได้เกิดการยอมรับจากผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็เสื้อผ้า เครื่องประดับ ทรงผม เครื่องสำอาง อาหาร เป็นต้น (Tananat Roopsom , 2556)

นอกจากนี้อีกหนึ่งปัจจัยที่สนับสนุนละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นที่พูดถึงอย่างกว้างขวางนั้นก็คือปัจจัยการบริโภคนิยม สังคมบริโภคนิยม คือ การบริโภคนิยมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าคนในสังคมไม่ยอมรับกิจกรรมนั้นเข้ามา

ความคลั่งไคล้ในการที่เกิดขึ้นมิได้เกิดจากการตกเป็นเหยื่อของวัตถุ หากทว่าเกิดจากความต้องการทางสังคมของประชาชน (สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์, 2544 : 198) ซึ่งการบริโภคนิยมนี้ทำให้เกิดวัฒนธรรมตามกระแสตามมาในภายหลัง เนื่องจากปัจจุบันสื่อบันเทิงได้เป็นเครื่องมือในการแพร่กระจายความนิยมเพื่อเข้าถึงคนที่บริโภคคุณค่า และวัฒนธรรมเหล่านั้นผ่านสื่อ

นอกจากนี้แล้วเกาหลีได้ยังใช้สื่อบันเทิงในการส่งออกวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหารของเกาหลีอีก ผ่านกลุ่มนักร้องที่ได้รับความนิยม มีการนำเสนอเนื้อหาผ่านโทรทัศน์และมิวสิกวิดีโอ โดยประเด็นของเนื้อหา จะใช้การเสนอแนะวิธีทำอาหาร แนะนำส่วนประกอบของอาหาร แนะนำชื่ออาหาร และการใช้วิธีการนำเสนอเนื้อหาของวัฒนธรรมอาหารนั้นต้องใช้สีสันอาหารประกอบ ให้อาหารมีลักษณะน่ากิน มีลักษณะเชิญชวนให้คนชมมีความอยากรับประทานอาหารเกาหลีแบบที่ได้นำเสนอผ่านสื่อ ซึ่งภายในการนำเสนอเนื้อหานี้จะมีคำขวัญ Life, Be delicious ประกอบกับปรากฏชื่อบริษัทหรือผู้ผลิตระบุไว้ข้างท้ายของคลิปวิดีโอทุกครั้ง ทั้งนี้ อาหารเกาหลีที่ปรากฏให้เห็น คือ กิมจิ สาหร่ายเกาหลี รามยอน (บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเกาหลี) เป็นต้น นอกจากนี้จะนำเสนออาหารแล้วยังใช้สถานที่ถ่ายทำที่สวยงาม น่าท่องเที่ยว พร้อมกับถ่ายทอดวิถีชีวิตของชาวบ้านผ่านการนำเสนอนี้ มาช่วยดึงดูดให้ผู้ชมสนใจ เพื่อที่ความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวที่เกาหลีด้วย (เมธาพร ใจสุทธิ และ พรทิพย์ เย็นจะบก , 2557)

การส่งออกวัฒนธรรมนี้ได้รับการกระตุ้นจากองค์การวัฒนธรรมและสาร์ตละเกาหลีได้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 โดยการนำวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ และทัศนคติทางธรรมชาติดมาผสมผสานอยู่ในสื่อบันเทิงทางโทรทัศน์ ทำให้กลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการมาสัมผัสและเห็นของจริง จึงทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเกาหลีได้ขยายตัวจากการนำเสนอนี้ ทำให้เกิดทัวร์รูปแบบใหม่ เรียกกันว่า "Drama Tour" ที่เที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ใช้ถ่ายทำในละคร ถือเป็นกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่ขายเรื่องราว และจินตนาการของผู้ชม

จากมโนทัศน์การนำเสนออาหารเกาหลีผ่านการแสดงของตัวละครหลักของละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat นั้น เป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีได้เนื่องจาก ปัจจัยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีได้นั้นได้อาศัยสื่อบันเทิงเป็นหลักในการส่งออกวัฒนธรรมความเป็นเกาหลีให้ต่างชาติได้รับรู้ เพราะการส่งออกด้วยวิธีนี้ทำให้ชาวต่างชาติเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลีได้ง่ายและไม่น่าเบื่อ ซึ่งผล

ตอบรับจากการฉายละครเรื่องนี้ดีมาก เพราะละครเรื่องนี้ถูกพูดถึงบนอินเทอร์เน็ตอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มออกอากาศจนกระทั่งจบซีซั่นทั้งซีซั่นแรกและซีซั่นสอง

หากมองผ่านการแสดงจากตัวละครหลักแล้ว ละครเรื่องนี้ประสบความสำเร็จอย่างมากในการแสดง เพราะในแต่ละตอนที่เห็นฉากเกี่ยวกับอาหารหรือการรับประทานอาหารตัวละครจะแสดงท่าทางออกมาได้ดึงดูด และน่าสนใจ ทำให้คนดูอยากติดตามตอนต่อไป ตามที่คุณสมบัติทั่วไป และรูปแบบรายการประเภทของละครโทรทัศน์ได้กล่าวไว้ว่า จุดประสงค์หลักในการนำเสนอละครโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงแก่คนดู ถึงแม้ว่าจะแทรกเนื้อหาสาระ ความรู้ทางวิชาการไปด้วย แต่ก็ยังมีความสนุกสนานอยู่ ดังนั้น ละครที่จะสามารถจับใจคนดูได้ จึงมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ (นราพร สังข์ชัย , 2551 : 110)

1. เพื่อผู้ชม ชมแล้วเกิดความประทับใจ ติดตามชมตอนต่อไปอย่างต่อเนื่อง โดยไม่เบื่อหน่าย
2. ชมแล้วเกิดความเพลิดเพลิน เกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับการแสดงของตัวละครที่เหมือนตัวตนจริงๆ และการดำเนินเรื่องราวในละครเรื่องนั้นๆ

ตัวละครเรื่องนี้สามารถนำเสนอมนต์เสน่ห์ของเรื่องออกมาได้อย่างชัดเจน จนทำให้เกิดชุมชนออนไลน์ขึ้นเพื่อพูดถึงเกี่ยวละครเรื่องนี้ เช่น บทความรีวิวละครแต่ละตอน บทความเกี่ยวกับอาหารในละคร และบทความที่ตั้งเป้าหมายในการเดินทางไปประเทศเกาหลีเพื่อตามรอยละครเรื่องนี้ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดจะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat นี้เป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีได้ได้อีกแรงหนึ่ง เพราะการนำเสนออาหารผ่านตัวละครนั้นน่าสนใจ และรับการตอบรับอย่างดีเมื่อได้ออกอากาศ ทำให้ชาวต่างชาติรวมถึงชาวเกาหลีให้ความสนใจในอาหารในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นการสอดแทรกวัฒนธรรมผ่านสื่อบันเทิงได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้คนสนใจและต้องการเดินทางไปยังประเทศเกาหลีมากขึ้น

บทที่ 6

สรุป

สรุปโดยชัดเจนแล้วจะเห็นได้ว่า ประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีการส่งเสริมการส่งออกวัฒนธรรมผ่านสื่อบันเทิงทั้ง ภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ เพลง และเกมส์ เนื่องจากต้องการให้ประชาชนในชาติไม่หลงไปกับกระแสวัฒนธรรมจากต่างประเทศจนทำให้วัฒนธรรมของตนหายไป อีกทั้งยังเป็นการโฆษณาให้ชาวต่างชาติได้รับรู้ถึงวัฒนธรรมของประเทศตนอีกด้วย ละครโทรทัศน์เป็นทางเลือกหลักที่ประเทศเกาหลีใต้ใช้ส่งออกวัฒนธรรมของตน ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดี และประสบความสำเร็จอย่างมาก ทำให้วัฒนธรรมของเกาหลีใต้เป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้ง วิถีชีวิตของชาวเกาหลี เสื้อผ้า เครื่องประดับ รวมถึงอาหารเกาหลี โดยอาหารเกาหลีนี้ เริ่มเป็นที่รู้จักจากละครเรื่อง แดจังกึม ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอเรื่องราวตัวละคร

ซึ่งละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat ทั้ง 2 ซีซั่น ก็เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมการส่งออกวัฒนธรรมอาหารในเกาหลีให้เป็นที่รู้จักอีกช่องทางหนึ่ง เพราะการสื่อสารผ่านตัวละครในเรื่องมีความน่าสนใจ และน่าติดตาม ทำให้ชาวต่างชาติที่ติดตามละครเรื่องนี้สนใจที่จะเดินทางไปยังประเทศเกาหลีใต้เพื่อไปท่องเที่ยวและลิ้มรสอาหารเกาหลีถึงที่เกาหลีได้จริงๆ ทั้งนี้ทั้งนั้นละครเรื่องนี้ เป็นส่วนช่วยให้ชาวต่างชาติสนใจและอยากเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลีเพิ่มขึ้น และเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่ง รวมทั้งยังทำให้วัฒนธรรมเกาหลีเป็นที่รู้จักมากขึ้นอีกด้วย

บรรณานุกรม

เอกสารและสื่อตีพิมพ์

กฤษณา ไวสารวัจ. (2552). **จุดสารศูนย์ศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียง**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิวัฒน์.

กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน. (2551). **สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารศึกษา**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.

เกศวดี พิริยานิมิตร. (2552). **อาหาร : ภาพสะท้อนความคิดความเชื่อของชาวเกาหลี**. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

จุฑามาศ คงสวัสดิ์. (2550). **การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม เมืองโบราณอุทองจังหวัดสุพรรณบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต , สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดำรงค์ ฐานดี. (2547). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ดำรง ฐานดี. (2555). **คนเกาหลี : มุมมองจากคนภายใน**. เอกสารประกอบการบรรยายในหลักสูตรเทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ดุษ ขุมสาย. (2545). **จิตวิทยาพาเพิน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทัศนีย์ ยาวะประกาย. (2547). **ลมหนาว ภูเขา กิมจิ และเกาหลีใต้**. กรุงเทพฯ: เวลาดี.

นงคราญ สุขสม. (2549). **คู่มือเรื่องลึกลับ**. เมืองโบราณปีที่ 29 ฉบับที่ 1

นราพร สังข์ชัย. (2551). **ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์**. กรุงเทพฯ: Misterkopy

นฤพนธ์ ค้วงวิเศษ. (2549). **เหลียวหน้าแลหลังวัฒนธรรมป๊อป**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

นิคม จารุมณี. (2544). การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **มารู้จักหนังสือท่องเที่ยวเชิงนิเวศกันเถอะ.** (จุดสารการท่องเที่ยว)

ประภาศรี สีหอำไพ. (2538). **วัฒนธรรมทางภาษา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์

ประพันธ์ เรื่องณรงค์. (2531). **บันทึกจากเกาหลีใต้.** กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

พะยูนน้อย[นามแฝง]. (2549). **เกาหลีเกาหลี.** กรุงเทพฯ: My Bangkok publishing House.

ภาณี ชนาธิปภรณ์. (2553). **การตลาดเชิงวัฒนธรรมเกาหลีใต้ผ่านทางดนตรี ภาพยนตร์และการท่องเที่ยว.**

วารสารเศรษฐกิจและสังคม. ปีที่ 47 ฉบับที่ 4

เมธาพร ใจสุทธิ และ พรทิพย์ เข็นจะบก. (2557). **การสื่อสารผ่านทิวทัศน์วัฒนธรรมด้านอาหารและอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีใต้.** วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต ภาควิชานิเทศศาสตร์และ
สารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรรณา วงษ์วานิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วรัชต์ มัชฌมบุรุษ. (2550). **การตลาดการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในจังหวัด**

เชียงใหม่. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย. ปีที่ 8 ฉบับที่ 2

วาลิกา แสนคำ. (2545). **การพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัด**

เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศรัญญา วรากุลวิทย์. (2546). **ปฐมนิเวศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เฟื่องฟ้า พรินติ้ง.

สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์. (2544). **รสนิยม:ภาษาในสังคมไทยยุคบริโภคนิยม**. กรุงเทพฯ:

โครงการหนังสือเล่ม สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุพัตรา สุภาพ. (2534). **สังคมและวัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

สุธีร์ ธีระปัญญาพงศ์. (2540). **ประกวดเรียงความร้อยแก้ว “พระราชประวัติและพระราชกรณียกิจ ใน**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช”. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร

สุธาสินี มาสขาว. (2549). **กลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านละครโทรทัศน์เกาหลี**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์.

สิรภพ มหรรณสุวรรณ. (2558). **แบกเป้ตะลุยเดี่ยว ลัดเลี้ยวเที่ยวเกาหลี**. ม.ป.ท.

อุดม เขยทิววงศ์, ประชิต สกฤษะพัฒน์ และวิมล จิโรจพันธุ์. (2548). **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์แสงดาว

อดิศักดิ์ จันทร์ดวง. (2550). **ใครๆก็ไปเที่ยวเกาหลี**. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

อภิญา ตันทวิวงศ์. (2556). **บนเส้นทางจัดการด้านอาหารเพื่อคนไทยทั้งมวล**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน

กิจการโรงพิมพ์องค์การทหารผ่านศึก.

อรนุช เลิศจรรยารักษ์. (2541). **หลักการเขียนบทโทรทัศน์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Jung Hwan Seung. (2557). **การเปรียบเทียบภาษาและวัฒนธรรมไทยกับเกาหลี**. วารสารศรีนครินทร์วิโรฒ

วิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). ปีที่ 6 ฉบับที่ 11

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กรุงเทพธุรกิจ. (2550). **กระแสเกาหลีกับการส่งออกวัฒนธรรมแดนกิมจิ**. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2558.

เข้าถึงได้จาก http://www3.ru.ac.th/korea/korean_wave_th/kwave3.pdf

ธีรรัตน์ วินิจสกุลไทย. (2554). แนวคิดการส่งออกวัฒนธรรมของเกาหลีกับความเป็นไปได้ในการนำมาใช้พัฒนา

เศรษฐกิจไทย. เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2559. เข้าถึงได้จาก <https://www.l3nr.org/posts/427422>

ปริญดา เริงศักดิ์. (2555). การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีอิงประวัติศาสตร์แดจังกึม.

เข้าถึงเมื่อ 1 พฤษภาคม 2559, เข้าถึงได้จาก

http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/jan_mar_12/

ยุวดี ช่วยกิจ. (2551). “ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดทางการตลาดของฟิลลิป คอตเลอร์ กับลัทธิบริโภคนิยม”

วิทยานิพนธ์บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เข้าถึงเมื่อ 23 พฤศจิกายน 2558

เข้าถึงได้จาก http://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2551/phil0351yc_ch2.pdf

สุรัสวดี ดีเจริญ. (2557). **อำนาจเชิงวัฒนธรรมในบริบทการเมืองระหว่างประเทศ: กรณีศึกษาการส่งออก**

วัฒนธรรมเกาหลี. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2558.

เข้าถึงได้จาก <http://www.eascram.net/index.php/academics-top/articles/91-2014-04-01-02-01-51>

AdminSeris8. (2558). **ละครโทรทัศน์เรื่อง Let's Eat ซีซั่น 1 และ ซีซั่น 2.** เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2559.

เข้าถึงได้จาก <http://www.series8-fc.com/%E2%80%9Clets-eat%E2%80%9D>

All About Korea. (2559). **ตามรอยซีรีส์ Let's Eat.** เข้าถึงเมื่อ 30 มีนาคม 2559.

เข้าถึงได้จาก <https://www.facebook.com/all.aboutKoreaKaa/posts/1120582184648064>

EDUPAC Le Mond. (2557). **อาหารในประเทศเกาหลี.** เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2559.

เข้าถึงได้จาก <http://www.edupac-lemonde.com/enjoy-republic-of-korea/2011-10-08-10-39-22/item/>

อาหารในประเทศเกาหลี#page

Korean4life. (2553). พุดคุยเรื่องเกาหลีๆ. เข้าถึงเมื่อ 16 เมษายน 2559.

เข้าถึงได้จาก <http://www.bloggang.com/mainblog.php?id=korean4life>

Tananat Roopsom. (2556). เกาหลีใต้ : ผู้นำวัฒนธรรมมูลค่าทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์.

เข้าถึงเมื่อ 9 พฤษภาคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://news.asia.tu.ac.th/?p=183>

Two Canadians. (2558). **LET'S EAT**. เข้าถึงเมื่อ 30 มีนาคม 2559.

เข้าถึงได้จาก <http://noonasoverforks.com/?s=let%27s+eat>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ – สกุล

นางสาวปวีณา งามเลิศ

วันเกิด

วันที่ 28 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2536

ที่อยู่

64/2 หมู่ 2 ซอยพระปิยะ5 ตำบลป่าตาล อำเภอเมือง

จังหวัดลพบุรี 15000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2551

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนวินิตศึกษา

พ.ศ. 2554

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย

พ.ศ. 2558

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร